

Chú Rồng Nhỏ Ăn Ma Pháp Sư

Contents

Chú Rồng Nhỏ Ăn Ma Pháp Sư	1
1. Chương 1: Nhật Được Một Con Pháo Long	1
2. Chương 2: Long Tộc Ở Nơi Đó?	3
3. Chương 3: Simon Sinh Bệnh	4
4. Chương 4: Không Tình Nguyên Chia Lìa	6
5. Chương 5: Pháo Pháo Trở Về	8
6. Chương 6: Pháo Pháo Làm Chuyện Xấu	10
7. Chương 7: Thuốc Giải Của Simon	12
8. Chương 8: Ăn Thịt Thỏ	14
9. Chương 9: Lần Thứ Hai Ăn Thịt Thỏ	15
10. Chương 10: Cái Thứ Ba Thịt Thỏ	17
11. Chương 11: Mang Thai Bên Trong Đùng Đùng Đùng	18
12. Chương 12: Nhiều Tầng Mang Thai Thiên Phú	19
13. Chương 13: Simon Có Sữa Hay Không?	21
14. Chương 14: Biên Cảnh Long Hoạn	22
15. Chương 15: Nhạc Mẫu Đại Nhân	24
16. Chương 16: Tuần Long Pháp Sư	26
17. Chương 17: Tình Sắc Nguyên Rửa	27
18. Chương 18: Làm Nũng Herbert	28
19. Chương 19: Nỗ Lực Loại Thỏ Thỏ	30
20. Chương 20: Simon Mạnh Mẽ	31

Chú Rồng Nhỏ Ăn Ma Pháp Sư

Giới thiệu

Thể loại: Đại thúc thụ, ngọt chết không đèn mang, super HE. Editor: Lười Nghĩ TênSimon đi lữ hành lần này thu hoạch

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chu-rong-nho-an-ma-phap-su>

1. Chương 1: Nhật Được Một Con Pháo Long

Simon đi lữ hành lần này thu hoạch được khá nhiều, đặc biệt nhất là con ấu Long giống đực hần nhật được trên đường về. Lúc hần bắt gặp, con ấu long này vẫn còn nằm trong trứng, nhưng chẳng hiểu sao vỏ đã bị thứ gì đó làm vỡ ra. Long là sinh vật cao quý, hung mãnh nhưng đồng thời cũng là loài có lòng bảo hộ con cực lớn, nhưng cái trứng rồng này, lại bị bỏ rơi một mình ở nơi khỉ ho cò gáy, ấu long chưa trưởng thành bên trong cũng bị lộ ra ngoài, sinh mạng chỉ còn như đèn treo trước gió.

Ấu long vậy chưa cứng cáp, toàn thân phần phần mềm mại, nếu không phải do có mùi đặc trưng của loài rồng, có lẽ nó sớm đã bị những kẻ săn mồi khác chén sạch rồi. Nhưng nói gì thì nói, tình hình hiện tại của ấu long cũng không mấy lạc quan.

Simon cẩn thận tách ấu long ra khỏi những mảnh vỡ còn sót lại của vỏ trứng, nhẹ nhàng ôm nó vào trong lòng ngực, miệng thầm đọc chú ngữ chữa trị. Tuy rằng hắn không biết ma pháp của mình có thể tác dụng với thân thể Long Tộc vốn trời sinh kháng ma pháp hay không, hắn vẫn muốn thử một lần.

Simon liên tục triển khai lượng lớn ma pháp chữa trị, nhưng trái với mong đợi của hắn, ấu long vẫn không phản ứng chút nào. Lòng Simon ngày càng nặng trĩu. Ngay thời điểm hắn muốn bỏ cuộc, thân thể bé nhỏ trong tay bỗng nhiên động đậy, sau đó nó hướng cái mũi ướt ươn ướt ngửi ngửi thân thể Simon một chút, kêu lên mấy tiếng ư ừ.

Ma pháp đã phát huy hiệu quả, tâm tình căng thẳng của Simon cuối cùng cũng được thả lỏng. Hắn đem vỏ trứng bị phá nát trên mặt đất cẩn thận thu thập, rồi bỏ vào túi không gian, đem ấu long ôm kỹ vào trong ngực, trở về nhà.

Simon đem gậy giữ ấm cùng một đồng vải vóc mềm mại có tác dụng chữa bệnh làm thành một cái ổ nhỏ cho ấu long ngay trên giường của mình, tiếp theo hắn lấy bánh gatô thấm ướt cẩn thận mớm ấu long ăn. Ấu long đến mắt còn không mở ra được, chỉ có thể theo bản năng mà lè lưỡi chậm chạp liếm từng chút một, vừa ăn vừa rên khẽ.

Con ấu long trắng trắng mềm mềm thoát nhìn y như bánh bột lọc dưới sự chăm sóc của Simon, trưởng thành cực kỳ chậm chạp. Vì da thiếu vậy nên nó phi thường sợ lạnh, Simon ban ngày phải đem ấu long ủ ở trên người, để nó dán vào thân thể của mình, trốn trong tầng tầng lớp lớp quần áo, tối lại biến thành thú hình, cho ấu long tựa trên lớp lông xù mềm nhũn lại ấm áp nơi bụng hắn mà ngủ.

Nhờ công Simon tỉ mỉ săn sóc, vậy rồng trên thân ấu long cũng từ từ cứng lại, màu sắc chuyển sang đen sạm, không cần Simon ủ ấm vẫn có thể an an ổn ổn ngủ cả ngày cảm giác. Mọi thứ đều khởi sắc, duy chỉ có trên hai cánh trên lưng nó vẫn không có dấu hiệu trưởng thành.

Một ngày nọ, Simon trở về liền phát hiện ấu long đã mở mắt, còn từ trên giường lăn xuống trên đất, đang say sưa vỗ vỗ đôi cánh xiu xiu bò loạn khắp, khiến cho cả căn phòng đều là dấu vết chứng tỏ nó đã “đi ngang qua”. Ấu long ngửi được mùi của Simon liền ngẩng đầu lên, một bên hưng phấn hừ hừ mấy tiếng, một bên vừa bò vừa lăn đến bên chân hắn, sau đó ngược nhìn hắn liếc mạng vung cánh, tựa hồ hi vọng mình có thể bay vào lòng người kia, đáng tiếc hai cái mảnh thịt yếu ớt của nó chỉ có thể phiến ra chút gió.

Simon vui vẻ ôm ấu long lên, ấu long liền hưng phấn cọt cọt lui thân thể hắn, cái lưỡi nho nhỏ liếm qua liếm lại, liếm đến cổ hắn một mảnh ẩm ướt.

“Ngoan, tối nay sẽ cho người ăn thịt.”

Mấy ngày nay Simon toàn cho ấu long ăn bánh gatô, nghĩ cũng tội nên hắn mới đặc biệt đi vào thành mua thật nhiều thịt về.

Simon đến nhà bếp thả thịt xuống, bắt đầu phối hương liệu cùng khuôn cô, nhưng lúc xoay người lại thì phát hiện khối thịt đã không cánh mà bay vào miệng ấu long. Ấu long thấy hắn quay đầu thì hoảng hốt đem phần thịt còn lộ bên ngoài “Ừ” một tiếng nuốt hết.

“... Gào.” Nó mở to mắt vô tội kêu một tiếng, liền nhanh chóng chuồn ra khỏi nhà bếp.

Buổi tối đó ấu long liền đau bụng nghiêm trọng. Đối với ấu long đã sinh non lại còn suy yếu mà nói, cho dù trời sinh là loài ăn thịt, nhưng nếu muốn cùng một lúc mà tiêu hóa một lượng lớn thức ăn như thế thì cũng rất miễn cưỡng. Ấu long khó chịu ôm bụng ở trên giường lăn lộn khóc nháo, Simon vừa đau lòng vừa đau đầu suốt đêm điều chế thuốc tiêu cơm cho nó, sau đó bắt ép nó uống, uống xong cơn đau mới giảm bớt phần nào. Sau sự cố này, ấu long không dám cả gan ăn vụng nữa, lần nào cũng đều ngoan ngoãn chờ Simon đem khối thịt cắt nhỏ, dầm đến mềm nát rồi mới ăn.

Ấu long được ăn thịt, tốc độ trưởng thành theo đó tăng lên đáng kể, cánh trên lưng đã có thể bay, đó là chuyện tốt, nhưng đối với ở của Simon, chỉ có thể tóm tắt bằng một từ: đại họa. Chỉ cần Simon chân trước

vừa ra ngoài, chân sau ấu long đã oanh tạc triệt để căn phòng, nom chẳng khác gì vừa mới có một đàn quái thú chạy qua. Lúc đầu ấu long không dám làm lớn, nhưng từ khi thấy Simon có thể sử dụng phép thuật đem “bãi chiến trường” dọn dẹp trong nháy mắt, nó càng thêm yên tâm mà chơi tới bến.

“Sau này chắc ta phải gọi người là Pháo Pháo. Sức công phá không thua gì một viên pháo nhỏ.” Simon nhú mày nhìn nóc nhà đáng thương bị phá ra một lỗ to đùng, kẻ gây họa Pháo Pháo thấy thế liền lon ton chạy tới, lấy lòng liềm liềm lòng bàn tay hấn.

2. Chương 2: Long Tộc Ở Nơi Đó?

Simon vẫn không đặt tên chính thức cho ấu long, bởi hấn tin rằng một ngày nào đó cha mẹ Pháo Pháo sẽ tìm được con, quyền đặt tên nhất định phải để cho chúng. Còn nếu như đến lúc nó thành niên mà phụ mẫu hoặc thân tộc của Pháo Pháo không xuất hiện, khi đó hấn giúp nó nghĩ ra đại danh cũng chưa muộn.

Thời điểm Pháo Pháo năm tuổi đã có thể biến thân thành dáng vẻ của nhân loại, Simon thấy thế liền bắt đầu dạy nó phép thuật, đồng thời truyền thụ những kiến thức về thảo dược học, lúc hấn vào thành cũng sẽ mang Pháo Pháo theo. Bề ngoài của Pháo Pháo đã rất nổi bật rồi, lúc nó ngoan ngoãn nắm tay Simon ngơ ngác nhìn xung quanh lại càng đáng yêu hơn. Nhờ vậy mà Simon thường có thể chọn mua nhiều vật tư với giá phải chăng, thỉnh thoảng lại được mọi người dúi cho một đồng đồ ăn vặt, nhiều đến nỗi có thể chất thành một ngọn núi nhỏ luôn.

Những lúc không cần vào thành, bọn họ luôn ở tại phòng nhỏ yên tĩnh giữa thung lũng, có khi Simon sẽ mang Pháo Pháo lên núi, vừa chỉ cho nó các loại thực vật, vừa tranh thủ hái thêm hoa quả cùng dược liệu. Có điều tiểu Pháo Pháo mê ăn thịt chỉ có hứng thú với mấy con thú hoang, thường xuyên đem những sinh vật nhỏ đáng thương kia đuổi đến chung quanh tán loạn, thậm chí vì một con chuột mà sẵn sàng đào móc nơi ẩn thân của chúng, không tìm ra con mồi quyết không từ bỏ.

Pháo Pháo ngậm con mồi bị dọa đến phát ngất thả xuống chân Simon, biểu tình như đang hiến cho hấn thứ quý giá của mình, Ma Pháp Sư nhìn khuôn mặt mong chờ của nó, lại nhìn con chuột đáng thương đã xúi rồi vẫn còn run lẩy bẩy, bất đắc dĩ phóng sinh con vật kia, sau đó túm gáy nhắc ấu long lên thả trên một cái cây.

“Pháo Pháo, nếu tìm tốt dược liệu, một ngân tệ này sẽ là của người. Hừm!”

Simon đem ngân tệ đặt ở chóp mũi Pháo Pháo, Pháo Pháo không nhúc nhích, mắt mở to nhìn chằm chằm ngân tệ sáng long lanh. Simon bị dáng vẻ đáng yêu kia chọc cho nở nụ cười.

Sau chuyện này Pháo Pháo liền quay sang yêu những vật sáng, mỗi khi nó làm cái gì mà nó cho là tốt, liền dùng cả tứ chi bám chân Simon không buông, hai mắt thèm thườn nhìn chằm chằm Ma Pháp Sư, mãi đến lúc người kia chịu khen thưởng nó mới thôi. Cứ như vậy, rất nhanh kim tệ, ngân tệ, tiền đồng cùng các loại trân bảo trong túi Simon đều biến thành tài sản của Pháo Pháo.

Bởi thế mỗi lần muốn mua đồ, Simon đều phải năn nỉ mượn tiền Pháo Pháo. Tất nhiên thế nào ấu long cũng sẽ mặt nặng mày nhẹ, giận dỗi y chang lúc Simon cất bớt thịt trong bát của nó, đêm hôm đó nhất định phải ôm Simon trong trạng thái bán thú hình mới có thể ngủ. Ấu long còn đem những thứ sáng lấp lánh cứng như đá kia giấu dưới nệm chỗ Simon nằm, khiến hấn ngủ mà lưng đau muốn chết. Nhưng khi Ma Pháp Sư muốn đem bảo vật cất vào một hòm báu thì ấu long lại lập tức khóc lớn, vừa khóc vừa gào thét, cứ như rằng bị đánh cướp không bằng.

Hết cách, Simon đành giúp Pháo Pháo may một cái cách văn thảm, mỗi cái ô vuông trên mặt thảm đều có thể chứa túi đựng đồ ngầm, bên trong bỏ những trân bảo Pháo Pháo yêu thích, sau đó đem thảm lót ở phần giường chỗ Pháo Pháo ngủ, may mà lần này nó không phản đối.

Đến khi Pháo Pháo mười tuổi thì Simon đã không còn gì có thể dạy nó, điều này khiến hấn bắt đầu ăn không ngon ngủ không yên. Lấy tư chất của ấu long, những phép thuật hấn dạy như muối bỏ bể, chẳng

thầm vào đầu, nhưng phép thuật cấp cao của Long Tộc hẳn lại không tìm được bất kỳ bản ghi chép nào, chúng nó là chủng tộc bí ẩn, ngoại tộc không thể hiểu hết.

Sau khi đắn đo suy nghĩ, Simon liền mang theo Pháo Pháo, một bên tìm kiếm tìm kiếm sư phụ cho nó, một bên âm thầm hỏi thăm tin tức về Long Tộc.

Xui xẻo là, quá trình bài sư của Pháo Pháo bài sư rất không thuận lợi. Những Đại pháp sư có chút danh vọng trong thành chỉ cần liếc Pháo Pháo một cái, liền xua tay lia lịa nói bọn họ thu không được tên đồ đệ này.

“Người dạy nó rất khá, đến ta cũng không làm nổi.” Mỗi Đại pháp sư đều từ chối như thế, trăm người như một.

Còn việc hỏi thăm tung tích Long Tộc cũng gặp khá nhiều trắc trở, cũng không kém phần nguy hiểm. Điều phải kể đến đầu tiên chính là giá cả, Simon phải tung lượng lớn kim tệ, nhưng kết quả thu được chỉ là mấy chuyện tầm phào không có chút giá trị, sau cùng hẳn cũng từ bỏ con đường này. Một ngụm nước Pháo Pháo nhà hẳn uống so với mấy tin tức kia còn đáng giá hơn gấp mấy lần!

Hôm nay Pháo Pháo cũng không có gì làm, liền nằm nhào trên thảm cỏ trước phòng nhỏ, xòe cánh thư thư phục phục phơi nắng. Đột nhiên xuất hiện một nam tử mang trang phục kỵ sĩ, ánh mắt gã vô tình quét qua ấu long, đầu tiên là chấn động một hồi, sau đó trên mặt lộ ra nụ cười hiểu rõ.

“Simon, ta nghe nói người đang hỏi thăm tin tức Long Tộc phải không, tại sao lại không tìm ta đây?”

Pháo Pháo nhận ra vị này. Gã là kỵ sĩ tiên sinh, mỗi lần Simon dẫn nó vào thành, người này sẽ lại đột nhiên xuất hiện, cùng Simon nói chuyện thân mật.

“Ta nhớ người không rành chuyện này lắm.”

Kỵ sĩ đột nhiên tiến tới ôm eo Simon, cười he he nói, “Ta quả thật có chút tin tức, để ta hôn một hồi ta sẽ nói cho người.”

Pháo Pháo lập tức nóng nảy ngồi bật dậy, mạnh bạo hướng kỵ sĩ văng một quả cầu lửa, nhưng cầu lửa vừa đụng tới khôì giáp liền bị đánh tan. Simon thấy thế, ánh mắt liền tối sầm, nhanh chóng ra hiệu cho Pháo Pháo bình tĩnh lại.

“Người nói nghe thử xem, thuận tai rồi hãy đòi thù lao.” Simon không thể làm gì khác hơn là nói như vậy.

“Hiện Long Tộc vẫn còn hoạt động, chúng chủ yếu sống ở phía Bắc, tách biệt với loài người, nơi ở của chúng đều có kết giới ngăn dị tộc, thế nhưng nếu người mang theo con Long này, có lẽ sẽ vào được. Xong rồi, ta có thể hôn người chưa?”

3. Chương 3: Simon Sinh Bệnh

Simon nhắm mắt lại, kỵ sĩ lập tức nhào tới định hôn sâu, nhưng đúng lúc môi gã còn cách Simon vài centimet, hẳn đột nhiên giơ tay lên, kết hợp với pháp thuật đập một cú mạnh vào đầu gã, kỵ sĩ lập tức ngất xỉu.

Pháo Pháo trợn mắt ngoác mồm, sau đó bóp bóp bóp vỗ tay hoan hô:

“Simon thật là lợi hại!”

Simon thở hồng hộc, cả người có chút hư thoát. Hẳn cùng Pháo Pháo đỡ gã kỵ sĩ người mềm như bún lên lưng ngựa, vừa kéo vừa nịnh nọt để con tuần mã đem chủ nó đi, sau đó xoay người vào phòng nhanh chóng thu dọn đồ đạc.

“Chúng ta đi thôi.”

Đã có tin tức hữu dụng về Long Tộc, hắn không còn lý do để tiếp tục ngụ ở nơi này nữa, dù sao cứ khư khư giữ con ấu long này lại cũng không an toàn cho nó, chưa kể đoàn kỵ sĩ pháp sư có thể hóa giải pháp thuật hắn hạ trên người Erickel trong tích tắc, nếu gã dẫn người tới đây chắc chắn bọn hắn sẽ gặp phiền phức.

Hắn nên cẩn thận một chút.

Tuy Simon rất thích thung lũng này, hiện tại hắn không thể không rời khỏi, đúng là có chút tiếc nuối. Pháo Pháo ngoan ngoãn cái gì cũng không hỏi, chỉ im lặng mang theo thảm bách bảo (thảm báu vật) của nó, tay nhỏ nắm lấy bàn tay ấm áp của Ma Pháp Sư, mũi hừ hừ vài tiếng, nom rất giống tiểu dũng sĩ chuẩn bị ra trận.

“Xuất phát!”

Đến khi Erickel tỉnh lại, lần thứ hai tới phòng nhỏ của Simon, thì nơi đó đã sớm trở thành vườn không nhà trống.

“...”

“Đại lưu manh Erickel lại lần nữa dọa chạy một tiểu thịt tươi rồi. Người anh em, ta bảo này. Người nói là đi tố tình, nhưng ta thấy kỳ thực người đây là đang cường thường dân nam nha!” Đoàn kỵ sĩ hỏa môn cười trên nỗi đau của người khác.

“Ta yêu hắn còn không hết, cường thường cái khỉ gì chứ? Nói không phải khoe, nếu hắn chịu theo ta, thì dù hắn có bao nhiêu đứa con, ta cũng đều có thể chấp nhận nha!” Vốn định báo tin lấy lòng người kia, ai ngờ phản tác dụng, xoẹt một cái điểm hảo cảm bị đánh bay về cực âm luôn rồi... Erickel bị thương âm thầm nuốt nước mắt vào trong.

Những chuyện này Simon một chút cũng không biết, mấy ngày qua hắn chỉ dồn hết tâm sức mang theo Pháo Pháo nhắm thẳng đến phương Bắc, dọc đường còn rất cẩn thận xóa đi dấu vết của mình và Pháo Pháo, đề phòng trường hợp đoàn kỵ sĩ phái người đuổi theo.

Vì mấy ngày này phải tốn rất nhiều sức lực để tăng tốc, Simon đã mệt đến tái mặt, Pháo Pháo thì sáng trưa chiều tối chỉ được gặm mỗi thịt khô nên đói bụng đến choáng đầu hoa mắt, lúc bắt đầu oai phong bao nhiêu, đến hiện tại lại ỉu xìu bấy nhiêu, suốt ngày cứ khóc nháo đòi ăn.

“Simon, Pháo Pháo muốn ăn thịt!”

Pháo Pháo cắn cắn tay áo Simon, cái miệng dày thịt ngòi phệ xuống đất, một bộ dáng nếu không cho đem thịt đến cho nó nó sẽ không chịu đi. Nó muốn ăn thịt đến phát điên rồi.

Simon thấy ấu long nhà mình như thế cũng rất đau lòng, hắn cân nhắc một chút, cuối cùng đồng ý để Pháo Pháo biến thành nhân hình, đồng thời thiết lập nhiều phép thuật ngụy trang lên người nó, sau khi đâu đó vào đó hắn mới yên tâm mang theo Pháo Pháo đi tìm thành trấn gần đây. May mà ông trời không phụ lòng người, bọn họ rất nhanh đã tìm thấy làng xóm của nhân loại. Nơi này vũ trang lỏng lẻo, kỵ sĩ đóng quân thưa thớt, chỉ có dăm ba tên thỉnh thoảng tản bộ trên đường, bầu không khí khá thư thái nhàn nhã, tâm tình căng thẳng của Ma Pháp Sư rốt cục cũng thoáng dịu lại.

Bọn họ tìm tới một quán cơm nhỏ, Simon gọi cho Pháo Pháo một đồng thịt, còn bản thân chỉ dùng một phần rau dưa với trứng, ăn xong liền lấy ra một bình nước thuốc uống vào mấy ngụm.

“Simon uống gì thế? Pháo Pháo cũng muốn!”

Ấu long quan sát được, dọc đường đi Ma Pháp Sư đều thần thần bí bí ở uống một thứ gì đó, nhưng chưa bao giờ cho nó uống cùng, khiến nó hiểu kỳ muốn chết.

“Đây là thuốc phép, Pháo Pháo không thể uống được.” Nói đoạn, hắn lại gọi cho Pháo Pháo một ly nước chanh.

Chờ ấu long ăn no uống đủ, Simon mới bắt đầu đi vòng vòng thị trấn tìm chỗ bán thuốc phép, nhưng hắn tốn rất nhiều công sức mà chỉ kiếm được mấy nơi, lại đều không có mấy thứ vật liệu hắn cần. Simon cảm thấy rất đau đầu, nhưng hiện thực là hiện thực, hắn không chấp nhận cũng không được. Trước mắt cứ đi thuê phòng nghỉ cái đã.

“Pháo Pháo muốn ngủ cùng Simon!”

Simon yêu cầu muốn mỗi người một phòng, ấu long Pháo Pháo quả thực không cách nào chịu được, lập tức bày tỏ thái độ. Nhưng không ngờ kẻ luôn sùng nịnh đến mức có phần dung túng nó như Simon, lần này bất luận nó nháo ra sao, cũng đều không đáp ứng yêu cầu của nó.

“Pháo Pháo ngoan, ngủ ngon.”

Ấu long ủy ủy khuất khuất bị thái độ cương quyết của Simon dồn xuống thế hạ phong, đành tâm không cam lòng không nguyện mà nghe theo sắp xếp của Ma Pháp Sư. Nó uể oải nằm dài trong phòng mình lờ lững bách bảo ra đếm kim tệ, đếm tới đếm lui đếm đủ một trăm cái vẫn hai mắt vẫn thủy chung không nhắm lại được. Nó thực nhớ lỗi tai xù lông của Simon nha.

Pháo Pháo nghĩ tới đây liền rời phòng, lon ton chạy qua gõ cửa phòng Simon, cư nhiên không hề có tiếng đáp lại, ấu long ngờ vực áp tai lên cửa, nghe được bên trong vang lên tiếng động có chút mơ hồ, là âm thanh của Simon, nhưng có vẻ rất khó chịu, trong khó chịu lại lộ ra vài phần ảm đạm mê hoặc nhân tâm.

“Simon! Simon!”

Ấu long hoảng hốt một cước đem cửa đập mở, một mùi hương kỳ lạ lập tức ập vào người nó, ấu long theo trực giác nhanh chóng “rầm” một tiếng đóng cửa lại, hốt ha hốt hải chạy đến bên giường nơi Ma Pháp Sư đang nằm.

“Pháo... Pháo? Quay về... Phòng...”

Simon toàn thân phát đỏ vừa khô vừa nóng, hương thơm ngọt ngọt lúc này là tỏa ra từ người hắn. Hắn khó chịu cọ cọ chán nệm, miệng thỉnh thoảng rên rỉ vài tiếng, nỗ lực muốn đem Pháo Pháo đuổi ra ngoài.

“Simon bị bệnh sao?”

“Đề ta... Ngủ một giấc... Là tốt rồi...” Simon đem chút khí lực còn sót lại tự đánh ngất mình, sau đó thân thể hắn mềm nhũn ngã xuống giường, trực tiếp hôn mê.

4. Chương 4: Không Tình Nguyên Chia Lìa

“Simon? Simon! Ô ô...”

Ma Pháp Sư đã hôn mê bất tỉnh, nhưng nhiệt độ trên người vẫn không ngừng tăng cao, Pháo Pháo ở bên cạnh Simon gấp gáp sử dụng chú chữa trị, song bệnh trạng của Simon không hề tốt lên chút nào. Ấu long dùng mọi cách mà vẫn không được, cuối cùng hoảng tới độ bật khóc chạy khắp nơi cầu cứu.

Đêm khuya, mọi người vốn đã ngủ tự bao giờ, nhưng hiện tại lại bị tiếng khóc của Pháo Pháo nháo đến tỉnh cả người, tưởng có chuyện lớn nên dồn dập rời giường đốt đèn kiểm tra, nhờ thế mà nhanh chóng phát hiện ra tình trạng nguy cấp của Simon. Bọn họ tới phòng của Ma Pháp Sư để xem thử thế nào, nhưng đối với bệnh tình của vị khách tha hương này đều lắc đầu bó tay.

“Ta nghĩ người nên đi tìm Masoud đại nhân đi, pháp thuật của hắn thuộc loại thượng đẳng đấy, nhất định có thể cứu được vị tiểu huynh đệ này mà.”

Chủ quán tốt bụng còn mang theo Pháo Pháo đến nơi tận nơi Masoud nơi dừng chân. Đêm khuya mà bị quấy rầy thế này, mặt Ma Pháp Sư đã lạnh đến âm độ rồi, nhưng vừa cúi đầu nhìn thấy Pháo Pháo, thì trong nháy mắt liền toét miệng cười rạng rỡ, trở nên hòa ái dễ gần hơn hẳn lúc đầu. Sau khi nghe tường thuật sơ lại tình hình, Masoud liền cấp tốc thu thập ít thứ nhanh chóng khởi hành đến khách điếm.

Masoud đi tới phòng Simon, việc đầu tiên làm là đem những người đến xem náo nhiệt toàn bộ đều đuổi đi, chỉ để lại một mình Pháo Pháo đang bán loạn. Hắn đóng cửa lại sau đó đến trước giường, đưa tay phát phát trên người Simon mấy cái, vẻ mặt bình thản dần dần trở nên âm trầm.

“Simon thế nào rồi?” Pháo Pháo bất an hỏi.

“Tiểu Long tử, lời ta sắp nói có thể người nghe không hiểu, nhưng trong tương lai chắc chắn người sẽ rõ, người hãy nhớ cho kỹ, cũng tuyệt đối không được để lộ với bất cứ ai, tất cả đều là vì bản thân người và kẻ này.” Ma Pháp Sư Masoud nhìn thẳng vào mắt Pháo Pháo, giọng điệu nghiêm nghị, giống như không phải đang cùng một nam hài bàn luận, mà là cùng người trưởng thành trò chuyện.

“Người nói đi.”

“Đây cũng không phải thứ bệnh nan y gì, đây là có kẻ đang cố ý gây chuyện với hần, nhưng hần lại không chịu khuất phục, đồng ý chịu khổ thay đổi thể chất bản thân cố gắng cầm cự, cuối cùng lại bị phản phệ, thành ra như thế này đây. Ta có thể giúp hần tạm thời hóa giải bệnh trạng, kéo dài khoảng cách giữa các lần phát tác, nhưng nếu muốn trừ tận gốc thì... Chỉ có thể hy vọng ở người, tiểu Long tử...”

Masoud nói xong, liền thi triển phép thuật lên người Simon, đồng thời đút cho hần mấy bình nước thuốc, lưu lại một tấm da dê, sau đó nhanh chóng rời đi.

Nhìn Simon chậm rãi nhú nhú chân mày, nhiệt độ dọa người cũng từ từ hạ xuống, Pháo Pháo mới yên tâm một chút. Nó len lén chui vào lồng ngực Simon, tựa vào đó mệt mỏi chìm vào giấc ngủ.

Một đêm dài qua đi, Simon rốt cục từ hôn mê tỉnh lại, Pháo Pháo lập tức nhào lên người hần, khóc đến nước mắt nước mũi tèm lem, chẳng khác nào thú nhỏ bị chủ nhân vứt bỏ.

“Pháo Pháo ngoan, ta không sao nữa rồi.”

Simon phát hiện ra tấm da dê mà Masoud, bên trên là phương pháp phối dược, khá giống với loại nước thuốc hần mang bên người, nhưng cái này đã được điều chỉnh một chút, phía dưới còn ghi thêm thù lao đã lấy, không cần hậu tạ. Simon vẫn muốn tìm Masoud nói tiếng cảm ơn, nhưng sau đó lại được báo rằng đối phương đã sớm rời khỏi nơi này, không ai rõ là đi đâu.

“Masoud đại Nhân là một pháp sư rất rất tốt bụng nha.” Pháo Pháo nhận xét.

“Ừm. Có điều, cuối cùng thù lao người trả cho Masoud đại nhân là cái gì thế?”

Pháo Pháo lắc lắc đầu, biểu thị hần cũng không biết, Simon chỉ có thể bất đắc dĩ tự nén sự hiếu kỳ ở trong lòng.

Nghỉ ngơi thêm mấy ngày, Simon cùng Pháo Pháo tiếp tục cuộc hành trình về phương bắc.

Khoảng cách đến đế quốc Bắc Phương càng gần bao nhiêu, xung quanh càng hoang vu bấy nhiêu, quang cảnh chỉ toàn cây là cây. Mấy ngày này Simon chỉ toàn tìm đại một cái động nào đó để nghỉ ngơi cùng Pháo Pháo, cũng may loại nước thuốc của Masoud thực sự có thể giúp hần chống đỡ được lâu hơn, không còn đột ngột phát tác như lần trước nữa.

Tuy rằng đồ ăn cũng không phong phú hơn trước là mấy, nhưng đổi lại Pháo Pháo được ngủ cùng Simon yêu dấu, nên tâm trạng tốt cực kỳ.

Simon chính là thể giới của nó a.

Cho nên khi Long tộc xuất hiện, muốn chia rẽ nó cùng Simon thì, Pháo Pháo hoàn toàn không có cách nào chấp nhận được.

“Không muốn! Không muốn! Pháo Pháo không muốn! Simon! Simon!”

Simon yên lặng nhìn nó, dù rất muốn đem nó kéo lại, nhưng hần lại không có quyền làm vậy.

Nam tử Long tộc tóc bạc nhìn khuôn mặt đầm nước mắt của ấu long, nhú mày công khai tỏ thái độ chán ghét.

” Khụ, người yên chút nào... Simon tiên sinh, cảm tạ người đã chăm sóc cho tiểu tử này trong những ngày qua. Long thần che chở người...”

” Hứ, nói nhăng nói cuội. Người mở to mắt ra mà nhìn, nhờ ơn của hần nên tên oắt con này mới trở thành cái bộ dạng đáng hổ thẹn thế này đây.”

Pháo Pháo đang khóc nháo, nghe được nam tử tóc bạc kia nói xấu Simon, nó đột nhiên lao về phía đối phương muốn cắn vào chân gã một cái, ai ngờ chưa kịp động thủ đã bị gã dòn sức đá bay. Simon thấy thế hoảng hồn chạy tới nâng ầu long dậy. Hắn bắt đầu nghi ngờ liệu quyết định của mình có chính xác không, bọn họ đối với Pháo Pháo Tốt hung hãn thế này, không vì nó là trẻ con mà thủ hạ lưu tình.

“Simon, người muốn đem vứt Pháo Pháo sao? Là bởi vì Pháo Pháo quá yếu ớt sao?”

“Đừng khóc, Pháo Pháo, ta vĩnh viễn yêu người mà. Thế nhưng... Người phải sống cùng với tộc của mình, học cách trở thành Rồng, ta chỉ là... Ta không cách nào dạy cho người tất cả những thứ người cần.”

“Simon tiên sinh, lần thứ hai cảm tạ người. Đúng rồi, tiểu tử... Ách... Pháo Pháo là do người nuôi dưỡng, vì vậy hay là người giúp nó lấy cái tên đi! Coi như quà cảm tạ.”

“Herbert... Gọi người là Herbert, được không?”

Pháo Pháo ngoan ngoãn để Simon giúp nó lau khô nước mắt, biết sự tình đã không thể挽 hồi, chỉ còn cách bắt đắc dĩ rời đi cùng tộc nhân của mình.

Gió xoáy nổi lên, cuốn đi hình bóng Long Tộc. Simon đứng tại nơi bọn hắn chia lìa một hồi lâu, sau đó mới mang tâm trạng nặng nề xoay người ra về.

5. Chương 5: Pháo Pháo Trở Về

Sau khi cùng Pháo Pháo chia tay, Simon cũng không vội về nhà. Thực ra, lúc trước hắn toàn mai danh ẩn tích, coi bốn bề là nhà, chu du khắp nơi. Dù những chỗ hắn ở khá là ổn định, nhưng bởi vì một số nguyên do, cứ cách hai tới ba năm, hắn sẽ từ nơi này chuyển tới khác.

Sau này có thêm ầu long nên cách sống như thế trở nên không thích hợp. Vì thế hắn quyết định tạm thời dừng việc chuyển nhà, ở một nơi đến tận mười năm. Đó là đoạn thời gian rất dài, tự bao giờ hắn đã xem nơi đó là nhà của hắn cùng Pháo Pháo rồi. Có điều, hiện tại ầu long đã trở lại tộc của mình, không biết đến bao giờ mới có thể gặp lại.

Bên người đột nhiên trở nên quá yên tĩnh, Simon có chút không quen. Cô quạnh lắm... Nhưng từ từ rồi cũng sẽ quen thôi.

Simon ngao du bên ngoài hết một năm, sau đó mới trở về thung lũng mà hắn cùng Pháo Pháo từng ở kia, khói bếp lại lượn lờ quanh phòng nhỏ. Ba ngày sau, Erickel liền xuất hiện.

Mục đích gã đến là để xin lỗi, nhân tiện chứng minh mình tuyệt đối không phải là phường lưu manh, tình cảm đối với Simon vô cùng thật lòng, lần trước hắn chỉ muốn có thể cùng Simon tiến thêm một bước nữa, ai ngờ đem hắn dọa chạy thế kia, quả thực là ruột đau như cắt, nước mắt đầm đìa, lại còn bị đoàn kỵ sĩ cười nhạo cả năm.

“Chúng ta vẫn là bằng hữu, được không?” Erickel thấp thỏm cào cào tóc, hỏi.

Ma Pháp Sư nghe xong liền phì cười, thoải mái chấp nhận lời xin lỗi của gã.

Ngày nối ngày lần lượt qua đi, mới đảo mắt một cái đã sắp mười năm. Simon vẫn giữ thói quen ra ngoài ngao du, nhưng chưa lần nào nghe được bất kì tin tức của Long Tộc, thậm chí ngay cả các nơi hoang dã nghe đồn từng có Long tộc xuất hiện cũng chẳng có thu hoạch gì, giống như chủng tộc này đã bốc hơi khỏi thế giới.

Trong túi không gian của Simon còn giữ vỏ trứng lúc mới sinh của Pháo Pháo, thỉnh thoảng hắn sẽ lấy ra sờ một cái ngắm một cái, hồi tưởng lại cảnh nó đem nóc nhà của bọn hắn phá ra một cái lỗ to đùng, cường đoạt hết thấy kim ngân tài bảo của hắn, nũng nịu ôm hắn liếm láp, còn cái tính mót ướm động một cái liền khóc như chết cha chết mẹ.

Càng nghĩ càng nhớ.

Hoàng hôn một ngày nào đó, ngay thời điểm kỵ sĩ lại tới uống chực trà của Ma Pháp Sư, phía trước đột nhiên vang lên tiếng gõ cửa, Erickel “keng” một tiếng rút phôi kiếm ra, gã cảm nhận được khí tức của kẻ ngoài kia cường hãn khác thường, thế mà y đến gần như thế gã mới có thể phát hiện ra.

Simon ra hiệu cho gã bình tĩnh, còn mình thì đi mở cửa.

Ngoài dự đoán, trước cửa là thân ảnh cao to đen kịt, hoàn toàn chắn hết tầm mắt Simon. Chẳng để hắn thấy rõ kẻ đến là ai, người kia đã mạnh mẽ vươn tay kéo hắn vào lồng ngực ấm áp của mình rồi.

“Simon...”

Bóng người kia cúi xuống, đem mặt chôn bên gáy Simon, vừa tham lam hít vào mùi của hắn, vừa chửi được chửi mất gọi tên hắn.

“Người là...”

Đến tận khi đối phương ôm Simon vào trong nhà, hắn mới có thể thấy hết cả khuôn mặt y.

“Ta là Pháo Pháo của người, Herbert của người này.”

Simon ngẩng đầu nhìn y, vẻ mặt ngạc nhiên đến cực điểm. Hắn run run giơ tay sờ mặt của đối phương, từ mắt đến môi, không bỏ sót nơi nào, dần dần tìm lại bóng dáng con ấu long năm đó.

“Đúng là người rồi... Pháo Pháo.”

Hắc Long Herbert lại ôm lấy Simon, sau đó liền thoảng nhìn gã kỵ sĩ này giờ vẫn ở yên trong phòng khách kia.

“Người chính là nhãi con lúc trước? Chắc chắc, đã lớn tướng như vậy rồi à? ”

Erickel thu hồi kiếm, Herbert trước hết là cấp tốc nhìn lướt qua trong phòng, có vẻ phong cách trang trí so với khi y rời đi thì không thay đổi mấy, cũng không có dấu vết có người khác vào ở, sau đó mới hướng về kỵ sĩ gật đầu, “Chính là ta.”

Ba người lần lượt ngồi xuống, Herbert giành ghế sát bên ghế Simon, ủy ủy khuất khuất “méc” chuyện y bị tộc trưởng đuổi, trở thành kẻ vô gia cư không nhà để về, không thể làm gì khác hơn là đến thử vận may, hi vọng Simon sẽ mở lòng thu nhận giúp đỡ y.

“Nơi này luôn là nhà của người, hoan nghênh người trở về.”

Herbert từ túi không gian của mình lấy ra thịt tươi, nói muốn ăn thịt Simon nấu. Ma Pháp Sư bởi vì sự trở về của y mà cao hứng, không chút do dự đáp ứng rồi, cầm lấy thịt đi vào nhà bếp.

Simon vừa rời đi, phòng khách liền rơi vào trầm mặc, Erickel nhíu mày nói, “Simon mặc dù là bán Tinh Linh, nhưng cũng có huyết thống của Thổ tộc (tộc Thổ), từ trước đến giờ chỉ quen ăn cỏ không ăn mặn, người để hắn nấu thịt cho người, có phải là có chút không phải không?”

“Cảm ơn người đã chăm sóc Simon trong thời gian qua.” Herbert không hề trả lời câu hỏi của gã, chỉ đột nhiên nói cảm ơn.

Erickel nhún nhún vai, “Chuyện nên làm.”

Kỵ sĩ rất tự nhiên lại ở lại dùng cơm tối, vừa thưởng thức món thịt Simon nấu, vừa nghe Herbert kể lại những ngày hắn ở Long tộc.

Nói ngắn gọn, đó đích xác là thảm họa.

Y thường xuyên bị tộc trưởng đập xuống sườn núi, nói là vì huấn luyện cho y cách bay cùng năng lực ứng biến; lại không cho y chỗ ngủ, mặc kệ y vật vờ vật vã, mãi đến khi y tự học được cách đào hố, mở sơn động, mới có nơi che gió chắn mưa. Còn đồ ăn? Tự đi mà tìm, tự đi mà bắt, tự đi mà nấu, chẳng ai rảnh rỗi giúp người đâu. Về mặt tu luyện càng khỏi phải nói. Ngày ngày không ngừng bẻ gãy thân tâm hắn, bức y phát triển thành Rồng trưởng thành trên toàn phương diện trong thời gian ngắn nhất.

Erickel nghe xong liền trợn mắt ngoác mồm, còn Simon thương tâm không dứt, Herbert ngồi ở bên cạnh hắn, thuận thế đem đầu mình vùi vào lồng ngực Simon.

“Vẫn là Simon đối với ta tốt nhất...”

Kỵ sĩ đột nhiên cảm thấy lạnh sống lưng, liền vội vàng cáo từ.

Simon tiến gần ra cửa, xoay người lại liền thấy Herbert lấy ra bách bảo thảo của y, thảo đã bị tẩy qua không ít lần, mặt trên còn xuất hiện rất nhiều dấu vết may vá thô ráp.

“Simon... Buổi tối có thể ngủ với ta không?”

Ma Pháp Sư nghe thấy tim lại quặn lên, hiển nhiên không cách nào có thể cự tuyệt y.

6. Chương 6: Pháo Pháo Làm Chuyện Xấu

Vì nằm ở trên cùng một cái giường, Simon cùng Herbert phải mặt đối mặt nghiêng thân mới có thể ních vừa. Herbert vòng hai tay siết chặt lấy eo Simon, cùng a cùng đầu với hắn, vừa cùng vừa thở dài thoải mái.

“Simon... Lỡ tai, ta còn muốn lỡ tai.”

Herbert làm nũng y như hồi hắn còn bé. Thành thật mà nói, một con Rồng trưởng thành mà bán manh như thế, thực sự thực sự rất tức cười, Simon suýt chút nữa bị y chọc đến cười thành tiếng. Có điều Ma Pháp Sư vẫn là hóa ra tai thỏ của mình, Herbert nhìn thấy ngay lập tức nắm lấy, cọ lấy cọ để.

“Ngủ đi!”

Simon vỗ vỗ đầu Herbert, sau đó nhắm mắt lại.

Herbert làm sao có thể cứ thế mà ngủ được đây? Sau khi xác nhận Simon đã say giấc, hai mắt y lại mở thao láo, thâm thúy nhìn Ma Pháp Sư bên cạnh. Y thật muốn dùng đầu lưỡi liếm hết mặt hắn, còn có, đôi môi đầy đặn đã bị gã kỵ sĩ chết dẫm kia chà đạp qua nữa... Không, như thế vẫn không đủ. Y muốn nhiều hơn, nhiều hơn nữa...

Sáng hôm sau Simon tỉnh dậy, phát hiện bản thân đang được Herbert gắt gao ôm vào trong ngực, nhưng như thế không phải là trọng điểm. Vấn đề là... Trên bụng hắn cứ nhiên lại bị một thứ vừa cứng vừa nóng áp lên!

Nhận thấy người trong lòng động dậy, Herbert lập tức tỉnh lại. Y cúi đầu liếc hạ thân mình một cái, chẳng biết nghĩ thế nào mà lại vô liêm sỉ mở miệng yêu cầu:

“Simon, giúp ta một chút.”

“Giúp, giúp cái gì?” Simon lắp bắp, suýt chút nữa tự cắn vào lưỡi mình.

Herbert cố ý đỉnh Simon một cái, còn mặt dày đem tay hắn hướng về phía giữa hai chân mình, cách một lớp y phục xoa xoa, “Giúp ta...”

Hắc Long nhăn nhó nói, đôi mắt thâm trầm lộ rõ dục vọng, nóng bỏng đến mức khiến cả khuôn mặt Simon đều ửng hồng.

“Tự ngươi... Cũng có thể...”

Simon không có trực tiếp từ chối, Herbert bắt được trọng điểm càng thêm được vui đùa tiên, đem tay Ma Pháp Sư thẳng thẳng nhét quần mình, để hắn ma sát cự vật bên trong.

“Simon... Simon...”

Herbert vừa hí mắt hưởng thụ, vừa thấp giọng gọi, Simon bị y lôi kéo đến toàn thân phát đỏ, nhưng không có phản kháng, mãi cho đến Hắc Long bắn ở trong tay hắn, hắn mới dường như sự tỉnh rút tay ôm mặt chạy biến.

Nhìn theo bóng lưng vội vội vàng vàng của Simon, Herbert liếm liếm môi, cảm giác hình như y có hi vọng rồi. Thời điểm y gọi tên Ma Pháp Sư, rõ ràng cả khuôn mặt hắn đều là mê man.

Simon lật đặt chạy vào phòng thuốc phép, tu ừng ực nguyên một bình thuốc mới cảm thấy nhiệt độ trên người thối lui được một chút. Kỳ quái, hẳn chắc chắn rằng mình vẫn uống thuốc đúng giờ, lẽ ra bệnh cũ sẽ không phát tác mới phải, tại sao...

Cả buổi trưa Ma Pháp Sư đều trốn ở trong phòng thuốc, Herbert không muốn ép người, nên đã mặc kệ hắn, ra ngoài làm việc của mình.

Y hiện tại đã đạt đến trình độ có thể phi mấy trăm dặm chỉ trong vài lần đập cánh, nên ngày đi ngàn dặm cũng không phải là chuyện khó. Y lần theo dấu vết phép thuật, không bao lâu sau liền tìm thấy ân nhân năm đó, Ma Pháp Sư Masoud.

Không hổ danh là Mausoud. Tận mắt chứng kiến một con Cự Long đáp xuống trước mặt, sau đó lại “bùm” một cái biến thành thanh niên cao to, mặt cũng không đổi sắc lấy một lần.

“Tiểu Long Tử, lâu ngày không gặp. Ngài đến là để...?”

“Năm đó ta nợ người, hiện tại đến để báo đáp.”

Masoud nghe xong lập tức nở nụ cười, vẻ mặt như đã đoán trước được tình huống này.

“Đây thực sự là vinh hạnh cho ta. Vậy ta cũng không dài dòng, ta hi vọng... Có thể ở bên trong lãnh địa của ngài xây thêm một cái trụ sở.”

Herbert méo xệch miệng, y cảm thấy yêu cầu này của hắn có chút vi diệu, “Tại sao?”

“Ngài là Long Tộc, chính là lá chắn tốt nhất cho ta nha! Mà nếu ngài muốn, tương lai ta còn có thể chăm sóc không công cho con cháu của hắn cùng ngài đây...”

“Con cháu? Của ta với Simon?”

“Ngài không biết sao? Hắn có thể mang thai đó!” Masoud kinh ngạc.

“Ta đáp ứng người.” Herbert nói xong liền xòe cánh vút một cái, bay mất dạng.

“Ha ha... Đúng là tuổi trẻ, nóng tính quá đi. Long Tộc kết hợp với bán Tinh Linh có mang dòng máu của Thổ tộc, sẽ sinh ra thứ gì đây? Thực sự rất đáng mong chờ a.” Masoud cúi đầu cười.

Herbert hứng thú bưng bưng dùng tốc độ nhanh nhất trở lại thung lũng, “ba ba ba” vọt vào phòng, nhưng xui xẻo thay lại chạm mặt kẻ y cực kỳ không muốn gặp.

Mặt Erickel phù lên y chang đầu heo, môi cũng vừa sưng vừa đỏ nhìn chẳng khác nào hai khúc Lạp xưởng dính vào, thoạt nhìn vô cùng đáng thương, đang ủy khuất ngồi yên để Simon giúp gã thoa thảo dược.

“Có lẽ... Erickel bị dị ứng đồ ăn. Hắn bảo tối hôm qua về nhà không lâu liền trở thành như vậy.”

Simon nói với Herbert. Hắn vừa giúp Erickel bôi thuốc, vừa thỉnh thoảng dùng ánh mắt mang theo một chút nghi vấn quan sát Herbert. Herbert chẳng nói chẳng rằng, chỉ im lặng ngồi xuống ghế sa lông, hai chân bắt chéo tay vòng trước ngực, bày ra vẻ mặt thiếu kiên nhẫn.

Một lúc sau thì Simon tiễn Erickel về, hắn vừa mới đóng cửa, xoay người lại đã thấy Herbert vọt tới sau lưng mình, đem hắn đặt trên ván cửa, cúi đầu găm miệng hắn, đem môi hắn liếm cắn đến sưng lên mới thoả mãn nhả ra.

“Chính ta là người khiến gã thành như thế đó! Ai bảo gã dám hôn người, nhìn là không ưa rồi! Hơn nữa gã còn ngang ngược không cho người nấu thịt cho ta, đáng đời. Hừ!”

Herbert là Long tộc, hiện tại lại thêm cái “mình đồng da sắt”, không giống trước đây ăn có miếng thịt sống mà đau dạ dày đến chết đi sống lại. Còn Erickel thì khác, khối thịt y đưa có chứa độc tính nhẹ, nhưng đủ để cho gã ăn không tiêu.

Simon đầy mặt bất đắc dĩ, dùng sức búng búng trán Herbert mấy lần, “Người đó! Hừm, chẳng khác gì tiểu hài tử.”

“Simon, ta không phải hài tử, ta có thể khiến người dục tiên dục tử, hơn nữa ta chỉ muốn người. Có được hay không?”

“Nói nhảm. Chẳng phải người vừa bắt ta làm cái chuyện kia rồi à, giờ lại đến hỏi ta cái này?” Simon đẩy hẳn ra, xoay người trở về phòng trong, cũng thuận tay khóa trái cửa.

7. Chương 7: Thuộc Giải Của Simon

Herbert đang nhiệt huyết sôi trào đột nhiên lại bị Simon tàn nhẫn tạt cho thùng nước lạnh, lửa giận sôi đầy một bụng. Vì thế y liền xoay người tìm kẻ trút bầu tâm sự. Và dĩ Erickel được vinh hạnh trở thành mục tiêu. Hôm sau gã vừa mới đến nơi đoàn kỵ sĩ tập hợp một loạt ánh mắt kỳ lạ nhất tề phóng về phía gã.

“Ta biết hiện tại mặt ta rất xấu, các người không cần...”

“Không phải chuyện này, người đến kho vũ khí nhìn một chút đi.”

Erickel không hiểu mô tê gì, nhưng vẫn nghe lời đến kho vũ khí, vừa nhìn thấy tình cảnh bên trong đã lập tức phát khiếp. Cửa kho nằm bẹp dí dưới đất, bên trên lõm thành một vết y chang Long trảo, còn nguyên bộ áo giáp của gã bị đốt thành một đồng chất lỏng, hiện tại đã ngưng kết lại thành một khối kim loại méo mó vô dụng.

“...”

Toàn bộ những trang bị khác đều vẫn còn nguyên vẹn, duy chỉ có đồ của gã là vô cùng thê thảm. Thái độ khiêu khích cực kỳ rõ ràng này khiến Erickel thật muốn rơi lệ.

“Huynh đệ, người đắc tội ai không đắc, lại đi đắc tội Long tộc? Cũng lạ thật, ta cứ tưởng chúng tộc này vốn không tồn tại chứ, ai biết người lại tìm được, lại còn khiến cho bọn họ ghi hận nữa. Rốt cuộc người đã làm cái quái gì trên đất người ta vậy hả?”

“... Một lời khó nói hết.”

Trí nhớ của Long tộc cực kỳ tốt, Herbert lại là kẻ công tư phân minh, biết ơn nhất đồng thời cũng thù dai nhất. Sau khi chỉnh xong Erickel, y lại chuyển hướng mục tiêu sang đám gian thương năm đó đã dùng mấy thứ tình báo rách nát ra lừa Simon, cuồn đi một đồng kim tệ. Bất kể bọn họ ở nơi nào, từng người từng người một đều bị y nhanh chóng tìm ra. Y cứ mảnh cũ giở lại, từ trên trời đột nhiên đáp xuống trước mặt đám kia, buộc chúng phải trả lại cả gốc lẫn lãi. Nếu có kẻ không đồng ý? Ha ha...

Herbert vác một bao “tiền bồi thường” to oạch, bay tới sơn động gần nơi ở của Simon, đem kim ngân tài bảo rải kín mọi góc ngách, sau đó trải cỏ khô cùng vải vóc lên, làm thành một cái “giường” cực lớn. Hoàn thành xong y thử lần lần vài vòng trên đó, rồi mới vui vẻ trở về phòng nhỏ của Simon.

Thấy Simon còn rúc ở trong phòng chưa chịu đi ra, Herbert không có gì làm liền bèn chạy tới phòng thuốc của hắn, xắn tay áo chuẩn bị thực hành. Chẳng hiểu y pha chế kiểu gì, mà chẳng bao lâu sau đột nhiên “Bùm” một cái, phòng thuốc oanh liệt hi sinh.

“Chuyện gì!?”

Ma Pháp Sư nghe tiếng ồn ào, mặt cắt không còn giọt máu vội vàng vàng tông cửa chạy ra, liền thấy thuốc phép phòng của hắn tan nát không nở nhìn, bên cạnh đồng tàn tích là Herbert vừa bày ra vẻ mặt đau khổ vừa áy náy giải thích, y bảo y không cố ý, y vốn chỉ muốn làm chút thuốc phép thôi, ai ngờ...

“Xin lỗi mà... Ta... Ta nhất định sẽ bồi thường cho người, ta có nhiều kim tệ lắm! Ta dẫn người đi xem!”

Dứt lời, Herbert liền kéo Simon ra khỏi phòng nhỏ, cấp tốc biến thành một con cự Long, đặt Simon ngồi vững trên lưng mình rồi vèo một cái, lướt gió mà đi, chỉ chốc lát sau đã đến một cửa động. Herbert cẩn thận uốn lượn qua vách động gồ ghề, tiến vào nơi sâu nhất.

Đợi Herbert thả mình xuống mặt đất xong xuôi, Simon mới phóng ra mấy quả cầu ánh sáng, cả hang động đầy châu báu lập tức sáng bừng.

“Đây là...?”

“Tiền tiết kiệm của ta, cho người hết đó.”

Herbert trong lốt rồng nằm dài trên mặt đất, dùng móng vuốt khều một cái kim tệ. Nhưng Ma Pháp Sư chẳng quá mừng rỡ như y đã tưởng tượng.

“Ta không cần nhiều như vậy.”

Herbert hóa thành hình người, không để tâm hí hửng đứng tại chỗ quay một vòng, “Người thấy chỗ này thế nào?”

Thấy Hắc Long hai mắt lấp lánh hướng hẳn chờ mong, Simon cũng không nỡ khiến y mất hứng, “Cũng không tệ.”

Herbert nghe hẳn nói thế liền cao hứng, nhào tới đè hẳn xuống lớp vải mềm mại, “Vậy chúng ta làm đi!”

“Herbert... Đừng nghịch.”

Ngữ điệu Simon rất nhẹ nhưng cũng đủ khiến động tác của Herbert nháy mắt đình trệ. Y gục mặt xuống, ủy khuất chất vấn, “Simon, người không thương ta nữa sao?”

“Người là do ta nuôi lớn, dĩ nhiên ta thương người nhất. Nhưng như thế không có nghĩa người được phép làm những việc này... Người nên tìm kẻ cùng tộc với người thì hơn.”

“Nhưng tìm ta bảo nó chỉ muốn một mình Simon thôi.”

“Không, tình cảm của người chỉ ngộ nhận nhất thời...”

Herbert nghe xong lông mày lập tức nhăn tít cả lại, y vùng vằng đứng dậy, dùng sức đập một cước cực mạnh xuống đám kim tệ dưới chân, “Ta không ngờ người lại nói như thế!” Dứt lời liền nổi giận bừng bừng bay đi.

Simon thở dài, bắt đầu xoa xoa mi tâm, chống tay đứng lên, một mình chậm chạp trở về phòng nhỏ.

Sau khi bị Herbert dẫn dắt, Erickel tạm thời không dám tới tìm Ma Pháp Sư, Herbert cũng biệt tăm biệt tích mấy ngày nay, cả phòng nhỏ chỉ còn lại mỗi Simon, khiến hẳn cảm thấy trong lòng thật trống vắng. Hẳn tự mình sửa chữa lại thuốc phép phòng, chuẩn bị tiếp tục điều chế nước thuốc, nhưng đúng lúc này lại nhận được tin báo, nguyên liệu hẳn cần đều hết sạch, ít nhất phải đến một tháng sau mới có hàng.

Simon không dự đoán trước được tình huống này, nhất thời lâm vào lúng túng. Thời điểm bệnh của hẳn phát tác, hẳn chẳng còn cách nào khác ngoài việc tăng thêm vài tầng phong ấn ở cửa sổ và cửa ra vào.

Nếu như là Pháo Pháo trước đây nhất định sẽ không thể nào xông vào được, nhưng hiện tại y đã sớm trở thành Hắc Long Herbert, nên chỉ cần giơ chân đập đập mấy cái lên cửa liền dễ dàng phá hết đám phong ấn kia. Herbert đường hoàng tiến vào gian phòng của Simon, từ trên cao nhìn xuống Ma Pháp Sư toàn thân ửng hồng hơi thở nóng bỏng đang khổ sở ẩn nhẫn trên giường, ánh mắt khát khao như đang nhìn một khối thịt thơm ngon.

Y chậm rãi bò lên giường, đem Simon bị bệnh trạng dày vò đến thần trí mơ hồ ôm trọn vào trong ngực, khẽ day cấn lỗ tai hẳn.

“Simon... Ta... Chính là thuốc giải của người.”

8. Chương 8: Ăn Thịt Thỏ

Simon hiện tại cả người lẫn cảm vô cùng, chỉ mới bị Herbert ôm vào ngực găm lỗ tai vài cái, thân thể liền không chịu được mà run rẩy không ngớt. Herbert áp trán y trán lên trán hắn, nhẹ nhàng cọ cọ hai gò má của hắn, sau đó vừa tỉ mỉ ở trên mặt hắn hôn thật khẽ, vừa trầm thấp hỏi:

“Simon, cho ta được không? Cho ta...”

Hơi thở nóng rực theo lời nói của y quanh quẩn quanh xoang mũi Simon. Ma Pháp Sư không biết là bởi vì hơi thở của y, hay là bởi vì tiếng nói của y mà cảm thấy say mê. Cuối cùng, hắn có chút bất đắc dĩ gạt đầu, lại chủ động đem môi dâng đến tận miệng Herbert.

Hắc Long hưng phấn không thôi, được nước làm tới. Y mạnh mẽ chiếm lấy mỹ vị, mút lấy đầu lưỡi cùng bờ môi của Simon, cảm giác ngọt như nuốt mật, khiến y dù có “ăn” bao nhiêu cũng cảm thấy không đủ.

“A...”

Mãi đến tận khi Simon bị y ép đến không thở nổi, Herbert mới luyến tiếc buông tha cho hai cánh môi bị cắn đến sưng đỏ kia. Y nóng lòng vươn tay cởi quần áo Simon, hạ vô số nụ hôn xuống yết hầu, xương quai xanh cùng lồng ngực hắn.

Những địa phương bị Hắc Long lướt qua đều nổi lên từng trận từng trận tê dại. Simon khẽ rên rỉ, vị ngọt mê người quanh thân ngày càng đậm. Tiếng rên như có như không đánh thẳng vào đại não của Herbert, gần như chỉ trong nháy mắt đã phá sập lý trí của y. Y dừng lại trước ngực Simon, mạnh bạo liếm cắn một bên núm vú của hắn.

“Ha a... A...”

Thân thể Simon vì động tác của Herbert mà run rẩy càng thêm kịch liệt, hạ thân bắn ra, khiến quần hắn trở nên ướt đẫm một mảnh. Herbert nhìn hắn vội vàng giơ tay che đi cái mặt đỏ bừng, liền đem cái quần dính đầy chất lỏng trắng đục kia dứt khoát lột ra luôn. Không có gì che chắn, toàn thân Simon đều bại lộ ở trước mắt y.

“Simon thật đẹp...”

Sau đó Herbert ở Simon trên người hết liếm lại gặm. Từng cái chạm khẽ của y đều khiến hắn tê dại không ngớt, lại thêm nhiệt độ ẩm ướt trên đầu lưỡi y cứ trượt qua trượt lại trên người hắn, khiến cho toàn thân hắn đều mềm nhũn cả ra. Rất nhanh cả người Simon đều ướt đẫm mồ hôi cùng nước bọt, rất giống con cá mới vớt ra từ nước. Hai vành mắt của hắn càng lúc càng đỏ, toàn thân đều run rẩy.

“Không cần... Không cần liếm... A...”

Herbert lúc này mới tách hai chân Simon ra, đem ngón tay mình liếm ướt, chậm rãi đẩy vào trong u huyết chật chội của người kia, tận lực nới lỏng một hồi lâu, mãi đến khi Simon nhịn không nổi nữa y mới chịu rút ngón tay ra.

Khi tính khí to nóng của Herbert chen vào trong cơ thể, lý trí Simon hoàn toàn tan vỡ, nhịn không được lại bắn ra.

“Simon thích không?”

Herbert nở nụ cười dương dương tự đắc, cúi đầu liếm chóp mũi cùng môi Simon, thân dưới không nhanh không chậm đỉnh vào.

“A... A...”

Simon không cách nào trả lời y, đầu óc hắn trống rỗng, khoái cảm lạ lẫm theo từng động tác của Herbert ùn ùn bao vây lấy hắn, giờ khắc này ngoài thứ bên trong cơ thể mình, hắn không thể nghĩ gì hơn. Herbert hai tay chống trên giường, vây Simon dưới thân mình, y một bên hôn môi, một bên cố gắng khống chế dục vọng bản thân. Chỉ có trời mới biết y phải nhẫn nhịn đến mức nào, nếu không y đã xông tới đem Simon chén sạch từ lâu rồi.

Simon hai tay đặt lên lồng ngực vững chắc của Herbert, cơ thể theo động tác sát nhập của y mà lắc lư không ngớt. Khí tức nóng bỏng của y lớn vồn xung quanh hắn, như một tấm chăn ngọt ngào và không kém phần ôn nhu, đem hắn bao bọc kỹ càng, khiến hắn không có chỗ nào để trốn, toàn thân trên dưới đều bại lộ ra trước mắt người kia.

“Simon... Simon...”

Herbert chậm rãi tăng tốc, tiếng rên rỉ của Simon vì thế mà biến cao thêm, càng trở nên quỵến rũ.

“A... Herbert... Ân... Herbert... Ta... Ta không xong rồi... Ô...”

Đây là lần đầu của Simon, mãnh liệt như thế hắn có chút ăn không tiêu, có cảm giác như hắn sắp bị sóng tình chìm chết, cả lý trí lẫn cơ thể đều vỡ vụn.

Herbert tóm chặt eo Simon, điên cuồng rút ra đâm vào, rồi lại rút ra, Simon cao giọng hét chói tai, bên trong nóng như lửa đốt, lại càng lúc càng nóng, hắn sắp chịu không thấu rồi.

Khi Herbert cuối cùng cũng bắn, Simon không nhịn được tiết lần cuối nữa, rốt cục không chịu nổi mà ngắt đi.

Thời điểm Simon tỉnh lại, cơ thể hắn đã được vệ sinh sạch sẽ, trên người còn khoát thêm áo ngủ mềm mại. Herbert đem hắn hoàn toàn ôm vào lồng ngực, thấy hắn mở mắt lập tức đem mặt dính qua, trừng ra biểu tình vừa hoang mang vừa mắc cỡ.

“Simon... Không sao chứ?”

“Không sao... Ta chỉ là... Chỉ là thoải mái quá nên ngắt đi thôi...”

Simon nói xong mới cảm thấy câu vừa rồi thật kỳ cục, mặt thoáng chốc đỏ lên. Herbert thấy thế tự dừng muống trêu người này, y liền cầm tay hắn đưa đến bên miệng, hôn xuống, hôn nhiên hỏi:

“Simon thích không? Ta làm người thích không?”

Ma Pháp Sư từ chối trả lời, nhưng sắc đỏ trên mặt đã tố cáo tất cả.

Hừ, dùng vẻ mặt đó đi hỏi mấy chuyện... Mấy chuyện kia... Hài tử xấu!

9. Chương 9: Lần Thứ Hai Ăn Thịt Thỏ

Áo ngủ trên người Simon chưa mặc được bao lâu lại bị Herbert nhanh chóng cởi ra, bọn họ cả người trần trụi mặt đối mặt. Vì quyền luyện của Herbert đối với Simon quá lớn, nên dù không làm y cũng phải ôm hắn một cái hôn hắn một cái mới chịu, thân thể quẫn quýt không rời.

Nhờ vậy mà Simon phát hiện trên cơ thể Herbert có không ít những vết thương đã lành miệng. Hắn vuốt khê lên những dấu vết gai mắt ấy, ánh mắt tràn đầy nghi vấn.

“Những thứ này... Đều do tộc trưởng của chúng ta dùng lửa gây nên để huấn luyện ta khả năng kháng cự. Tộc trưởng... Người cũng đã gặp rồi, chính là vị tộc trưởng trước, hắn đặc biệt không thích ta, lúc nào cũng dừ dừ với ta, mắng ta nhu nhược quá mức, còn muốn thiêu ta nữa. Vì ức chế quá nên lần kia ta đã liều mạng cắn đuôi hắn một phát!” Sau đó bị hộ vệ của hắn trực tiếp đánh bay ra ngoài. Herbert yên lặng bỏ sung.

Simon trầm mặc vuốt ve vết thương, không nhịn được hỏi hắn, “Người có trách ta không?”

“Sao có thể? Ta biết Simon là vì muốn tốt cho ta nên mới làm như vậy. Có điều, khi bị người bàn giao lại cho tộc, ta cảm thấy có chút tổn thương đó...” Herbert tóm lấy tay Simon đặt lên lồng ngực mình, để hắn cảm nhận được nhịp đập mạnh mẽ bên dưới lớp da sáng bóng.

Simon vốn đang có ý muốn an ủi Herbert, ai ngờ y đột nhiên cầm hân tay trượt thẳng xuống tận thứ đã rục rã rục rịch ngổng đầu giữa hai chân y.

“Simon tự mình ngồi lên động có được không?”

Không cho Simon cơ hội cự tuyệt, Herbert đã kéo Simon, để Ma Pháp Sư cười ở trên người y. Y còn mạnh mẽ đè chân hân lại, không cho hân leo xuống.

“Herbert!”

Giọng Simon mang theo giận dữ cùng xấu hổ kêu to, vào tai Herbert lại biến thành âm thanh cổ vũ. Tính khí đã đứng thẳng của y kẻ sát mông Simon, trượt qua trượt lại trong kẻ mông hân.

“Không sao mà... Simon... An ủi ta đi...”

Cái tên biến thái này lúc trước vẫn là con ấu long Pháo Pháo vừa nghịch ngợm vừa đáng yêu mà? Tại sao mới mười năm đã trở nên như... như vậy...

Herbert lại nắm lấy tay Simon, hướng dẫn hân nắm chặt nghiến cắn của mình, sau đó đặt ở cửa huyết, chậm rãi nhét vào.

“Um...”

Simon khẽ rên rỉ một tiếng, Herbert động một cái, liền toàn bộ đi vào, đem u huyết ẩm ướt nóng bỏng nhét đến tràn đầy. Y đóng đưa eo, khiến Simon ở trên người y lắc lư lắc lư, tính khí đâm vào càng sâu.

“Simon, động đi, ta muốn người...”

Herbert vừa hai tay không ngoan ngoãn sờ tới sờ lui trên đùi Simon, vừa bày ra bộ mặt “làm nũng”, Simon đứng là không có biện pháp nào đỡ được cái chiêu này của y, đành chấp nhận đầu hàng. Hai tay hân chống trên lồng ngực Herbert, chỉ là mới nhúc nhích cái mông vài cái, vật cứng kia ma sát bên trong khiến hân cả người run rẩy không chịu nổi.

“A...”

“Simon... Động...”

Herbert khấn trương cùng Simon mười ngón tay đan cài, như muốn tiếp thêm sức lực cho hân. Simon cắn chặt môi dưới, cố gắng nhồm lên ngồi xuống mấy lần, toàn thân hân đều đang run kịch liệt, vách thịt bên trong càng co rút, tốc độ dưới thân cực kỳ chậm. Herbert trái lại rất hưởng thụ, tính khí của y chôn sâu trong cơ thể Simon, ngắm mặt thu hết cảnh đẹp của đối phương vào mắt, thỉnh thoảng còn không an phận đỉnh hân mấy lần, khiến hân thở dốc không ngừng, sau đó chắc chắn sẽ liếc y một cái bẽn lẽn. Herbert bị ánh mắt của hân liếc đến độ sắp say rồi.

“Bại hoại... Cái tên này... Bại hoại...”

Simon lại bị Herbert đỉnh mấy lần, không nhịn được vừa thở dốc vừa mắng người. Herbert một tay bắt lấy cái mông hân, vô tâm trả lời, “Cái này là do năm đó người đem ta về, nên giờ người phải có trách nhiệm.”

Ngón tay Herbert mân mê chỗ xương cùng và mông của Simon, hết xoa nắn lại xoay tròn, khiến bên trong hân đem y cắn càng chặt. Cuối cùng hân không nhịn được nữa, đuôi cùng tai thỏ đều hiện ra.

Điều này làm cho Herbert càng thêm hưng phấn, hân bắt lấy cái đuôi xù lông, nhẹ nhàng lôi kéo rồi xoa bóp. Simon chưa từng bị ai đùa bỡn như vậy, nhất thời bật ra tiếng rên rỉ không ngớt. Herbert lúc này lại bắt đầu tiến công, hướng lên trên không ngừng đỉnh.

“A... Không muốn... Chạm... Ân...”

Herbert đương nhiên bỏ ngoài tai tất cả, y một tay chơi đuôi, một tay xoa xoa mặt hân, thân dưới không ngừng luật động, đem tính khí của mình kéo ra đâm vào trong cơ thể Simon.

Hai vị trí trọng yếu đều nằm trong tay đối phương, bên trong còn bị đồ vật của y làm phiền không ngớt, đầu ngón chân Simon đều cuộn hết cả lại, toàn thân ửng đỏ, mồ hôi mịn phủ khắp người, khiến hân thoát

nhìn càng thêm ngon mắt. Herbert hơi cong người thưởng thức mỹ vị, phát hiện mồ hôi của hắn ngọt ngọt, dễ chịu vô cùng, làm cho hắn càng ngày càng mất khống chế.

Simon bắn trước, thân thể mềm nhũn ngã xuống ngực Herbert. Hắn thở hổn hển, trong đầu là một mảnh hỗn độn, tiếng tim đập mạnh mẽ của y chấn động đến mức khiến hắn càng muốn hôn mê.

Không để hắn kịp nghỉ ngơi, thứ chôn sâu trong cơ thể hắn đột nhiên bị rút ra, đồng thời Herbert trở mình, đem hắn đè xuống dưới thân, tính khí nóng bỏng đặt ở miệng huyết.

“Herbert...”

“Simon, vẫn chưa đủ.”

Nói xong liền đâm mạnh vào.

10. Chương 10: Cái Thứ Ba Thịt Thở

Herbert đè lên người Simon tích cực đẩy đẩy đẩy, vừa hoạt động pít - tông vừa thì thầm vào tai hắn:

“Simon... Ta yêu người... Người sinh cho ta Long bảo bảo... Còn có thở bảo bảo... Được không?”

“Ô... Không... Không muốn...”

Hai tai Simon ù đặc, nước mắt theo hai bên gò má chậm chậm chảy xuống.

“Nói đi, Simon, nói người cũng thích ta. Nếu người chịu mang thai, sinh trứng cho ta, ta liền tha cho người.”

Herbert nỉ non tận mấy lần, Simon thần trí mê man rốt cục cũng nghe rõ, hắn run cầm cập, vừa khóc vừa nói, “Herbert... Ta sẽ mang thai... Nhất định sẽ sinh trứng cho người mà... Ân a...”

Herbert đạt được mục đích, trong cơ thể Simon đỉnh thêm vài lần nữa, cuối cùng cũng có thể bắn. Simon sâu sắc cảm nhận được tính khí của y nảy lên, chất lỏng nóng bỏng tràn cả vào nơi sâu nhất.

“Ân...”

Herbert thỏa mãn nằm phục xuống lưng Simon nghỉ ngơi trong thoáng chốc, thứ kia của y vẫn lưu luyến không chịu lấy ra. Y nhẹ nhàng hôn môi Simon, hắn mệt đến nỗi không thể nhấc nổi một ngón tay, chỉ đành để mặc y làm càn.

Thấy Simon thở dốc như cá mắc cạn, Herbert mới tâm không cam lòng không nguyện rời khỏi cơ thể hắn, lần thứ hai đi đun nước nóng giúp hắn vệ sinh, sau đó xuống bếp làm bữa tối. Simon vốn không ăn thịt, sau trận này hắn lại rất cần bổ sung dinh dưỡng, vì thế Herbert liền làm tù tì ba đĩa rau trộn mè đen to oạch màu sắc phong phú. Simon tứ chi vô lực bị Herbert cưỡng chế nhét vào trong chăn, chỉ đành để y từ phía sau ôm cả người lẫn chăn mồm từng miếng từng miếng.

Thời kỳ động dục đầy tình sắc bắt đầu. Đạo gần đây Simon chỉ mặc mỗi một bộ áo ngủ, đến đồ lót cũng vứt sang một bên, để Herbert bất kỳ lúc nào bất cứ nơi đâu đều có thể dễ dàng thỏa mãn hắn. Hơn nữa thể lực Simon ngày càng tăng, khi bị làm quá độ cũng không ngất đi nữa, bởi vậy càng có thể hưởng thụ đầy đủ tình ái.

Sau đó, dù thời kỳ động dục của Simon đã đi qua, Herbert vẫn là không biết chán ngày nào cũng đè hắn ra mà làm.

“Đủ rồi... Ân... Không muốn... Herbert... Ta... Bụng ta đau... Người đỉnh sâu quá... Ân...”

Herbert sưng sốt, cẩn thận từng li từng tí rút ra, sau đó đem tay đặt ở trên bụng Simon.

Sờ sờ một lát, khoe miệng Herbert lại kéo ra một nụ cười ngốc hề hề, “Đúng rồi... Là bảo bảo... Simon, là bảo bảo!”

Pháo Pháo nổ lực không ngừng, cuối cùng cũng có thể đem Ma Pháp Sư y ngày nhớ đêm mong làm đến mang thai, thực sự là kinh thiên đại hỉ. Nếu không phải đang còn ở trong phòng nhỏ của Simon, y đã vứt hết hình tượng hóa thân thành rồng vừa hú hét vừa nhảy nhót như một tên động kinh rồi.

11. Chương 11: Mang Thai Bên Trong Đùng Đùng Đùng

Để đảm bảo Simon có thể mang thai an toàn, Herbert lập tức bay đi tìm Masoud, đem hắn trực tiếp xách tới phòng nhỏ giữa thung lũng, để hắn vừa chăm sóc Simon, vừa tiện tay điều chế thêm chút thuốc bổ sung thể lực.

“Chúc mừng các người.” Masoud cũng không ngờ mới nhiều đó thời gian mà Herbert đã làm Simon mang thai, hắn vừa kiểm tra vừa cười cười thông báo.

Sau đó Masoud nói cần vài nguyên liệu, bảo Herbert vào thành mua giúp hắn. Đúng lúc Herbert đang cầm tờ giấy hắn đưa cho lượn qua lượn lại trước mấy cửa hàng, lại bất ngờ đụng phải Erickel. Có điều bây giờ nhìn gã thậm chí không chịu nổi, lẫn lộn khắp nơi làm thuê làm mướn, tích cóp từng đồng từng cắc để sửa lại bộ khôi giáp đã bị “ai kia” đốt trụi của mình. Erickel nhìn thấy y liền như thấy quỷ, quay đầu chạy tuốt, có điều vẫn không thoát khỏi móng vuốt của Herbert.

“Tha cho ta đi! Ta biết lỗi rồi!” Erickel chấp hai tay trước ngực hoảng hốt tuôn một tràng.

Thấy gã thức thời như thế, cộng thêm gần đây tinh thần đang thoải mái, Herbert liền hào phóng tạm thời tha cho gã.

“Khụ, Simon đang mang thai, người muốn đi thăm hắn không?”

“... Hả? Cái gì?”

Lời nói của Herbert như sấm giữa trời quang, đánh đến độ đầu óc Erickel nhũn thành một đồng bùn nhão, hóa đá ngay tắp lự. Herbert nhún mày, kẻ này đầu óc có vấn đề, hay lỗi tai có vấn đề đây? Cũng có thể là cả hai...

“Cùng người khác tán gẫu có thể giúp hắn thoải mái, ta cho phép người đến chơi với hắn. Nhớ, quản cho tốt tay chân của mình, đợi đến khi bảo bảo của chúng ta ra đời bình an, ta có thể niệm tình cũ mà cho người một chút kim tệ.” Herbert nói xong liền tiếp tục công việc mua sắm của mình, hoàn toàn mặc kệ cái bức tượng đá hình người là Erickel, kẻ vẫn chưa tiêu hóa được tin tức vừa rồi.

Đến tận khi Herbert đứng đỉnh xách chai nọ lọ kia về đến nhà, gã mới hoàn hồn lại, vội vàng vàng chạy tới thăm, có điều người mở cửa lại là một vị Ma Pháp Sư lạ hoắc lạ hươ: “Xin chào, ngài đến thăm Simon sao?”

Erickel gật đầu, theo chân Masoud vào phòng ngủ của Simon. Đúng lúc Simon đang tựa vào gối nghỉ ngơi, bờ mi khép hờ khẽ rung động.

“Simon.”

Simon chậm rãi mở mắt ra, có chút lười biếng nở nụ cười, “Erickel, là người à.”

Erickel nhìn nụ cười của Simon đến ngẩn ngơ, tâm trí có chút không nhận được muốn hôn hôn môi hắn, bên cạnh đột nhiên vang lên giọng của Masoud, thành công đem gã từ mộng ảo kéo về thực tại.

“Các người cứ thoải mái nói chuyện đi.”

Lúc Masoud rời đi có kén áo liếc gã một cái, ánh mắt lạnh lẽo tràn ngập ý vị cảnh cáo, y như một chậu nước lạnh có bỏ vài cục băng rót từ đầu đến chân gã.

Gã làm sao mà quên được, vị khiến Simon mang thai kia chính là Long Tộc! Nếu như khiến y nổi giận, gã dù có chín cái mạng cũng chết không đủ... Nghĩ đến chút kim tệ Herbert hứa hẹn lúc nãy cùng cái mạng nhỏ của mình, Herbert đành nghẹn ngào thu lại tâm tư, ngoan ngoãn bồi Simon tán gẫu.

Erickel cùng Masoud thay phiên nhau làm “ca sáng”, còn “ca tối” tất nhiên là phần của Herbert rồi.

Vì bận tâm đến mấy cái trứng trong bụng Simon, Herbert đành để Simon nằm nghiêng, lưng quay về phía y, một chân hằn treo ở trên khuỷu tay y. Hắc Long xâm nhập từ phía sau, cẩn thận đẩy vào từng chút một.

“Um... Ân...”

“Simon, thoải mái không?” Herbert thì thầm bên tai Simon, lại liếm cắn vành tai nhọn nhọn đỏ chót của hắn, đầu lưỡi dần trượt đến bên gáy.

“Ha a...”

Không dừng lại ở đó, Herbert còn thò tay vào y phục hắn, vừa an ủi hai thực quả đã sớm sung huyết trước ngực vừa làm càn ở phần bụng hơi nhô lên của hắn.

“Simon, ta tự hỏi... Mấy quả trứng bên trong có biết chúng ta đang làm gì không nhỉ?”

Simon nghe y nói xong liền xấu hổ không chịu được, phía sau xoắn chặt, nuốt thứ của Herbert vào càng sâu. Hắn cố hết sức kiềm chế âm thanh, nhưng tiếng rên rỉ vẫn cứ liên tiếp tràn ra.

“... Ân...”

Hai cái tay hạnh kiểm xấu của Herbert tiếp tục trượt xuống dưới, bao lấy tính khí Simon, vừa ma sát vừa tiếp tục trêu đùa hắn, “Cái của Simon thật đẹp, rất giống chủ nhân của nó. Nhìn này, ta mới “đâm” một chút nó đã “khóc” thành như vậy rồi.” Ngón tay đầy kỹ xảo của y sượt qua đỉnh phân thân, lau đi mặt chất dịch rỉ ra không ngừng.

“A... A...”

Simon bị Herbert đỉnh đến mức nhịn không được bắn ra, Herbert chớp thời cơ dụ dàng hôn lên khóe mắt đầm nước của hắn, tốc độ dưới thân tăng nhanh một chút. Lúc Simon cảm giác mình sắp bị khoái cảm nhấn chìm, rốt cục y cũng bắn vào trong.

Tình sự triển miên kết thúc, Simon rất nhanh liền cảm thấy buồn ngủ. Herbert nhảy bén nhận ra điều này, y xoay người hắn lại, tình cảm dạt dào hôn lấy hôn để.

“Ta vẫn còn muốn... Nhưng Simon cần nghỉ ngơi, nên lần này cứ ghi nợ đi, sau khi sinh trứng xong ta sẽ đòi cả gốc lẫn lãi.”

Simon nghe xong, muốn mắng hắn vài câu nhưng âm thanh cứ nghẹn ở cuống họng, vừa tức vừa thẹn khiến cho khuôn mặt nhỏ nhắn trướng hồng lên, Herbert nhìn thấy lại nhào đến hôn, sau đó còn không nhịn được cắn mũi hắn một cái rõ sâu, còn lưu lại cả dấu răng.

Tên này!... Lúc còn nhỏ nó đâu có như vậy đâu! Tộc trưởng kia... Cả những kẻ trong Long tộc nữa, rốt cuộc đã dạy dỗ Pháo Pháo ngây thơ trong sáng của hắn cái thứ quỷ quái gì vậy?!

12. Chương 12: Nhiều Tầng Mang Thai Thiên Phú

Khoảng hai tháng sau, Simon bình an sinh ra ba quả trứng màu trắng ngà.

“Cái này... Là trứng rồng thật à?” Erickel chỉ chỉ mấy quả trứng đang được bọc kỹ trong chăn, trố mắt hỏi. Nhưng sự tình tiếp theo khiến gã triệt để câm nín.

“Simon, người lại mang thai này!” Masoud thông báo.

“Àn? Thật không?! Simon của ta giỏi quá!” Herbert nghe xong đầu mày khoe mắt đều thi nhau nhếch lên, cao hứng ôm lấy Simon cọ lấy cọ để.

Simon ngậy ngốc vuốt vuốt bụng mình, điều này chính hắn cũng không ngờ, vì thế cũng quên luôn chuyện phải ngăn cản động tác thân mật quá mức giữa chốn công cộng của Herbert.

Erickel nhìn cảnh gia đình thuận hòa của hai người kia mà xốn mắt vô cùng, ai cũng biết các người tình cảm thâm thiết rồi, đâu cần phải công khai ôm ôm ấp ấp giữa ban ngày ban mặt như vậy chứ?! Bộ coi chúng tôi là người vô hình hết hả?! Các người đúng là độc ác mà!!

“Nhưng mà không phải Simon vừa mới sinh xong sao?”

“Mang thai liên tục là thiên phú của loài thú.” Masoud lấy ra một quyển da dê, vừa giải thích vừa múa bút ghi chép chép.

Herbert chuyển đường nhìn ra khỏi người Masoud, y nâng bọc trứng dúm vào ngực Simon, sau đó ôm eo hắn bế ra khỏi phòng.

“Các người muốn đi đâu?”

“Đạo gần đây đã làm phiền các người nhiều, bây giờ các người cứ thoải mái nghỉ ngơi đi. Long tộc khi ấp trứng không thể chấp nhận việc có kẻ ngoại tộc lảng vảng xung quanh. Đợi khi trứng nở chúng ta sẽ trở về.” Herbert nói xong liền biến thành Hắc Long uy vũ đầy mình, chờ Simon ôm trứng ngồi vững trên lưng, y nhanh chóng đập cánh bay đi.

“Chắc... Cứ tưởng có thể tận mắt chứng kiến quá trình ấp trứng chứ...” Masoud cất quyển da dê, vẻ mặt đầy tiếc hận.

Bởi vì trước đó đã được Herbert thi triển phép giữ ấm lên người, nên dù có nằm nhào trên lưng y hóng gió Simon cũng không thấy lạnh. Tốc độ của Herbert rất cao, chẳng mấy chốc đã tới “sào huyết” - chính là một hang động lớn. Ba quả trứng lần lượt được đặt ở tít bên trong, phía dưới có lót thêm thảm, mềm mại khỏi phải chê, ngoài ra trong động còn đốt Long hỏa không bao giờ tắt, duy trì nhiệt độ ấm áp bất kể ngày đêm.

“Simon nghỉ ngơi trước đi, ta đi kiểm đồ ăn.” Dặn dò xong Herbert lại bay ra ngoài.

Simon nhìn mấy trứng ngoan ngoãn nằm im dưới mặt đất, sau đó hắn biến thành hình dáng Thú Tộc - một con thú lông màu xám trắng - nằm sấp lên mấy quả trứng kia, giấu chúng dưới lớp lông bụng mềm mại.

Lúc Herbert trở lại, Simon đã ngủ được một lúc rồi. Hai tai dài dài của hắn rũ xuống bên người, cái đuôi xù lông thỉnh thoảng lại run lên, trông cực kì cực kì đáng yêu. Dù không nở, nhưng Herbert cũng đành gọi hắn dậy.

“Simon, ta về rồi nè. Để ta ấp trứng cho người dậy ăn chút gì đó đi!”

Herbert mang về một đồng quả mọng màu sắc rực rỡ thể loại đa dạng, nhiều đến nỗi có thể mở được nguyên một sạp trái cây. Y - lúc này vẫn đang trong hình thái của một con rồng, bế Simon mới tỉnh ngủ đang còn ngơ ngác ngác ra khỏi đồng trứng, sau đó nhanh chóng nằm vào thay thế vị trí của hắn.

“Người dè dặt như vậy lỡ làm hỏng trứng thì biết tính sao?” Simon khôi phục nhân hình, vừa chậm rãi ăn vừa dùng ánh mắt lo lắng dõi theo động tác của Herbert.

“Chỉ mới như vậy đã hỏng thì không xứng là trứng rồng. Trứng quá yếu không thích hợp để giữ lại.” Herbert hơi nghiêng người để Simon xem rõ mấy quả trứng vẫn còn nguyên vẹn dưới thân, xong liền trở lại tư thế cũ tiếp tục ấp.

Simon không có nhiều kinh nghiệm về lĩnh vực này, bởi vậy mọi vấn đề tốt nhất là cứ nghe theo Herbert.

Có điều Herbert cũng không thành thật nằm đó ấp trứng đến tối như Simon nghĩ. Sự thật chứng minh, hắn đã quá coi thường mức độ động dục mọi lúc mọi nơi của người nào đó rồi. Hắn chỉ vừa mới ăn xong thì Herbert đã từ bên kia trực tiếp nhào tới bên này, bắt đầu táy máy tay chân. Nói thì chậm diễn ra thì nhanh, mới có vài giây Simon đã bị y áp xuống thảm, thậm chí hắn còn không biết y biến lại thành nhân hình từ lúc nào.

“Trứng... Trứng không cần ấp sao?”

“Hừm... Mấy cái trứng kia đó hả, chỉ cần lâu lâu lại đến ngồi với chúng nó một chút, để chúng nó cảm nhận được tình thương cha mẹ là được rồi. Tộc trưởng nói vậy đó.”

“...” Long Tộc cũng tùy hứng quá đi.

“Quên việc đó đi, ta mới nghĩ ra một vấn đề còn quan trọng hơn gấp mấy lần này.”

Herbert nắm chặt Simon vai, nét mặt nghiêm túc hẳn lên.

“Sao? Có chuyện gì à?” Simon hiềm thấy Herbert như vậy, tâm trạng cũng dần trở nên sốt sắng theo.

13. Chương 13: Simon Có Sữa Hay Không?

Herbert đem quần áo Simon kéo lên, nhắm ngay nhũ tiêm của hắn mà nắm.

“Nguyên hình của Simon là thỏ, vậy có khi nào, chỗ này... Sẽ sinh sữa cho bảo bảo uống không?”

Nghe thế mặt hắn lập tức đỏ bừng lên, “Nhắm nhí! Sinh thế nào được?!”

“Nếu thế thì lúc bảo bảo nở ra rồi thì sẽ lấy cái gì để uống đây? Ta nghĩ chắc chắn Simon có sữa mà! Để ta thử là biết liền.” Nói Herbert liền ngậm vào một bên nhũ tiêm, dùng sức hút.

“Ừm... Đừng nghịch... Herbert... Ân...”

“Ngoan nào. Simon cũng không nở để bảo bảo đói bụng đúng không?”

Herbert vừa dỗ ngọt Simon vừa vươn đầu lưỡi đùa nghịch xung quanh nhũ tiêm, một tay cũng bận rộn xoa nắn bên không được chiều cổ. Simon vô lực nhún người trên lớp thảm dày, tùy ý Herbert mặc sức tàn phá trên người hắn.

“Simon, quả nhiên có chất lỏng ngọt ngọt chảy ra nè!”

Simon xấu hổ lấy tay che mặt, trước ngực bị lôi kéo khiến trên người hắn nổi lên từng trận tê dại, phảng phất như hắn thực sự có thể sinh sữa.

“Ngọt quá đi... Ta đói ý rồi, ta sẽ không cho bảo bảo uống nữa, Simon là của ta! Ta muốn ăn người sạch sẽ, không cho bọn nó ăn.”

Herbert đem đầu kề sát trên lồng ngực Simon, đem nhũ tiêm hai bên trái phải đều dùng mút đến sung huyết, khiến Simon không ngừng rên rỉ, vô lực lắc lắc đầu.

“Uống sữa xong còn có ”quả mọng” trắng miệng, thật tốt.”

Ngực Simon đã bị hấp đến vừa đỏ vừa sưng, nhũ tiêm đứng thẳng bóng loáng mê người. Herbert không kiềm lòng được lại gặm một lát, sau đó mới không đành lòng buông tha địa phương đáng thương kia. Đầu lưỡi y trượt xuống, ở chỗ rốn lưu luyến một lúc, sau đó kéo kéo quần Simon, lộ ra phân thân đã bán cương.

“Nơi này trông cũng ngon miệng nha!”

Herbert vui như bắt được vàng, cúi người ngậm hoàn toàn thứ của Simon vào miệng.

“Ân a... Herbert... A...”

Ở trong mắt Herbert, Simon chính là một bàn mỹ vị, tùy tiện cắn chỗ nào cũng đều ngon, mà Simon thực sự là sủng y, lúc đầu còn có chút chống cự, sau đó lại mặc kệ y quấy rối.

Herbert chen ngón tay vào mặt sau của Simon, bên trong đã sớm trở thành một mảnh ướt át, vội vàng đem ngón tay y cắn chặt, khẩn thiết hướng y cầu hoan.

“Phía trước Simon còn chưa ăn no mà. Ừm, hay là Simon ăn tạm trái cây lót dạ đi!”

Herbert vươn tay lấy mấy quả dâu gần đó, liên tiếp nhét vào phía sau Simon.

“Herbert... Người làm cái gì... Ân a...”

Mấy quả dâu bên trong lập tức bị tràng bích ép đến chảy nước, dịch quả màu đỏ thắm từ cái miệng nhỏ kia chậm rãi chảy ra, Herbert dùng đầu lưỡi đem mấy quả dâu đã bẹp dí kéo ra ngoài.

“Khai vị xong rồi, đến lượt món chính.”

Herbert cởi áo bào, lộ ra thứ hung khí sung huyết đang vận sức chờ phát động. Y đem cái kia đặt trước miệng huyết hấp háy, “phốc” một tiếng đẩy hết vào.

“A a... A... Herbert... Ân... Nhẹ chút... Ân...”

“Ta sẽ cẩn thận, không đánh thức bảo bảo trong bụng đâu mà.” Herbert hạ người hôn lên khóe môi Simon, tính khí dâm trong cơ thể hắn thật lớn nhưng ra vào đều có quy luật, cứ chậm rãi tiến vào một chiều sâu cố định liền kéo trở ra, nhưng cách chuyển động này khiến Simon càng khó chịu.

“Herbert... Ân... Sâu hơn chút... Ân...”

“Simon muốn sâu bao nhiêu? Sâu đến có thể chào hỏi bảo bảo sao?” Herbert xấu xa cười hỏi.

“Không được nói... Không được nói nữa...” Vừa nhắc tới bảo bảo, Simon liền thẹn không chịu nổi, quả thật mấy quả trứng trong bụng khiến hắn bận tâm, cũng vì thế đã tạo cho Herbert cơ hội nắm thóp mình...

“Cửa của mấy bảo bảo nhỏ lắm, lại cách một lớp vỏ trứng, chúng nó không thể phát hiện ra được đâu.”

Tuy đã lên chức cha, nhưng Herbert lại chẳng có chút dáng vẻ mà các bậc cha chú nên có chút nào. Đối với y mà nói, cùng Simon thân thiết mới là chuyện quan trọng nhất.

“Ân a... Ân...”

Simon toàn thân mềm nhũn, vừa mang thai vừa làm cái chuyện này, cảm giác thật đặc biệt mà. Herbert khiến hắn vừa thoải mái vừa khó chịu, nhiệt độ trên người y cũng rất mê người, lúc bị y đè theo phản xạ sẽ cảm thấy thật an toàn. Simon biết, sau tình sự Herbert nơi nào cũng không đi, chỉ muốn dính lấy hắn, yêu thương hắn, đem những thứ y cho là tốt nhất dâng hết cho hắn.

“Simon... Ta muốn bắn... Bên trong... Mà thôi, cứ bắn bên ngoài đi...”

“Ân... Bên trong... Ở bên trong... Bắn bên trong cho ta... Ân a...”

Theo tình triều lên đến đỉnh điểm, sau huyết Simon rất tự nhiên co rút lại, đem tinh thủy nóng bỏng giữ lại nơi sâu nhất.

“Nếu như lần này cũng mang thai, nói không chừng sẽ sinh ra quả trứng vị dâu ha!” Herbert cười tươi rói.

“Lại nói bậy rồi.” Simon huých Herbert một cái. Hắn cảm thấy có chút bất lực trước cái tính không biết giữ mồm giữ miệng này của y.

14. Chương 14: Biên Cảnh Long Hoạn

Nhóm trứng đầu tiên cuối cùng cũng nở, ba con ấu long khỏe mạnh lần lượt phá vỏ chui ra. Đầu tiên là hai con Hắc Long, sau đó con còn lại phải tốn sức chín trâu hai hổ mới cụng vỡ được vỏ trứng, lộ đầu ra nhìn nhìn xung quanh rồi lại tiếp tục ngủ say như chết. Nó đặc biệt hơn hai con kia, là một con rồng màu xám trắng, hơn nữa lại là loại ăn cỏ, trong khi hai ca ca của nó đang hăng hái tranh nhau một miếng thịt to, nó chỉ nhu thuận dán lên người Simon ăn quả mọng hắn đút cho.

Sau đó, Simon lại sinh hạ lứa thứ hai vẫn gồm ba quả trứng, tất cả đều ấp ra ấu long, điểm khác biệt duy nhất chỉ có màu vẩy cùng loại thực phẩm tiêu thụ mà thôi. Ấu long nở ra ngày càng nhiều, Herbert đành

phải phá thêm vài cái động cho chúng nó ở, mỗi tháng lại phá vài lần, rất nhanh toàn bộ ngọn núi đều toàn động là động.

Nhưng đó chưa phải là vấn đề lớn nhất. Còn một chuyện quan trọng hơn, chính là thức ăn. Dù Herbert đi khắp nơi bắt động vật hoang dã, thậm chí bay ra biển vớt đủ loại cá cũng không đủ cho đám con mình cầm cự được bao lâu. Sau đó y thẳng thần mở luôn một cái trang trại chuyên chăn nuôi gà, lợn, trâu, bò các loại, tùy thời đều có thể cung cấp lương thực cho đám con suốt ngày chỉ biết gào khóc đòi ăn của mình kia.

Cũng may khi ấu long trưởng thành dạ dày cũng teo bớt, lượng thực phẩm tiêu thụ cũng hạ xuống mức có thể chấp nhận, bởi vậy Herbert và Simon không còn đau đầu vì vấn đề dinh dưỡng của sắp nhỏ.

Nhưng mà khu vực tập trung một lũ Long Tộc thế này rất dễ bị chú ý. Không ai nghĩ chỉ trong nháy mắt mà đã xuất hiện một căn cứ Long tộc khổng lồ như vậy. Tuy rằng nơi này là biên cảnh quanh năm vắng dấu chân người, nhưng dù sao đám kia cũng là Long Tộc nha! Lỡ một ngày đẹp trời nào đó chúng nổi hứng muốn đổi khẩu vị, bọn họ biết phải làm sao bây giờ?

Nếu như Herbert biết những suy nghĩ này, y nhất định sẽ hừ mũi khinh thường, ai lại muốn ăn mấy thứ hạ cấp như thịt người chứ? Nhưng để quốc nhân loại không cho là như vậy. Để phòng hậu họa về sau, đế quốc phát lệnh triệu tập một nhóm kỵ sĩ cùng ma pháp sư, do chính nữ hầu tước Selina Phil Randy chỉ huy, xuất quân tiến về biên cảnh.

Hầu tước Selina đã năm mươi tuổi, nhưng nhiều năm rèn luyện cùng bảo dưỡng cẩn thận, mặt nàng hầu như không có một chút dấu vết già nua nào, thân hình thon gọn săn chắc, lại thêm áo giáp trên người, trường thương trong tay, đại kiếm bên hông, khiến nàng trở nên khí phái mười phần. Bọn họ thành lập đội quân này, chủ yếu là để tra xét tình huống nơi biên cảnh. Giả như thật sự xảy ra chuyện gì thì sẽ tiến hành phòng ngự và công kích ngay lập tức.

Nhưng nếu có hàng loạt Long Tộc có ý đồ không tốt như thế, e rằng dù xuất toàn lực, cơ hội thắng của các nàng chắc chắn vẫn bằng không.

Dưới sự chỉ huy của Selina, đội quân hành quân thần tốc, chẳng mấy chốc đã tới biên cảnh. Nhưng khác với tin đồn, nơi này phóng tầm mắt ra xa chỉ thấy một tầng khói mù mịt, tiếng chim như gần như xa, hoa cỏ tỏa hương nhàn nhạt, yên bình đến không thể yên bình hơn. Cách nơi đội quân dừng chân không xa còn có một bóng người khoác áo bào màu tro đang lom khom nhặt quả rụng trên đất.

Hình như đối phương cũng cảm nhận được khí tức bất thường bên này, nên dừng tay lại, đứng thẳng người nhìn sang. Người kia nhìn qua có chút nhu thuận, ngoại trừ cái rổ trong tay ra thì trên người không còn vật gì khác, không có vẻ là kẻ nguy hiểm. Có điều nữ hầu tước vẫn dặn đám pháp sư phía sau tiến hành dàn trận, sau đó tự mình xuống ngựa đi về phía người kia.

Chờ đến khi nhìn rõ mặt của hắn rồi, nữ hầu tước đột nhiên kêu lên, vẻ ngạc nhiên cực độ hiện rõ trên mặt: “Simon? Là Simon phải không?”

“Chủ nhân Selina...”

“Con của ta, tại sao con lại ở đây? Chẳng phải nơi này rất nguy hiểm sao?”

“Nguy hiểm ạ?”

“Nghe nói có rất nhiều Long Tộc xuất hiện... Lẽ nào, đó chỉ là tin đồn?”

“... Đúng là có Long Tộc, nhưng chúng tuyệt đối không nguy hiểm.”

“Hài tử ngốc này, ngươi không biết Long Tộc lợi hại cỡ nào đâu. Chúng chỉ cần há miệng một phát thôi là có thể đem con nuốt trọn đó. Nơi đây không thích hợp ở lâu, tốt nhất con nên theo ta tránh đi thôi...” Selina đang muốn dắt tay Simon, một pháp sư phía sau thỉnh thoảng hô to:

“Hắc Long xuất hiện! Đại tướng, cẩn thận!”

Lời của ma pháp sư vừa dứt, trên trời thỉnh thoảng giáng xuống một con Hắc Long. Hắc Long vừa chạm đất, đoàn kỵ sĩ đã căng thẳng bắt đầu bắn tên. Những pháp sư cũng thả ra ma pháp công kích. Hắc Long bị

khiêu khích, lửa giận bốc lên ngùn ngụt. Nó rống một tiếng kinh trời động đất, há miệng phun ra Liệt Diễm đáp trả lại đại quân.

Hầu tước Selina cũng không tránh khỏi được ngọn lửa kinh khủng kia, nàng chưa kịp phản ứng gì, lửa đã sắp liếm lên người nàng rồi. May mà Simon trở tay kịp, trong nháy mắt dựng lên ma pháp bảo vệ, đồng thời đem hai phe đang hăng say công kích đối phương kia cản lại.

“Herbert, không được vô lễ!”

Hắc Long bị quát liền ngoan ngoãn ngậm mồm, cúi cái đầu to ụy khuất cào cào mặt đất, sau đó hóa trở lại nhân hình, khẩn cấp kéo Simon lại, trước mắt bàn dân thiên hạ công khai ôm eo hắn.

Lúc đầu Selina nhìn hành động của Hắc Long mà chẳng hiểu mô tê gì, nhưng không hổ là nữ hầu tước danh tiếng vang xa, một khắc sau nàng đã nở nụ cười tỏ vẻ thấu triệt.

“Con của ta, đây là lý do con không muốn về nhà sao?”

15. Chương 15: Nhạc Mẫu Đại Nhân

Simon đỏ mặt, sau đó khẽ gật đầu thú nhận.

“Chủ nhân Selina... Lúc trước con không nên tự ý trốn đi như thế... Con sợ ngài đem con trả lại cho bá tước Fakher... Con lại không dám trái lệnh ngài, không còn cách nào khác nên phải... Sau đó... Sau đó con gặp được Herbert, cuối cùng yêu y, kết thành bạn lữ với y... Ngài... Ngài có thể tác thành cho chúng con không?”

Selina kinh ngạc đến mở to hai mắt, hoài nghi hỏi lại, “Ta nói muốn trả con cho gã bá tước kia lúc nào? Con là hài tử ta thương yêu nhất, lúc trước chính gã vứt con cho ta, giờ lại muốn đòi về? Mơ đi!”

“Nhưng... Trong tiệc rượu ngày đó, con rõ ràng nghe được ngài nói với bá tước rằng sẽ suy xét, sau đó ngài lại nói cho gã biết phòng con nghỉ ngơi mà?”

Đến giờ Simon nhớ lại vẫn còn chút sợ hãi. Khi ấy chủ nhân Selina của hắn mang hắn, bấy giờ chỉ mới là một thiếu niên mười lăm tuổi, đi dự họp tiệc rượu, không ngờ phải cự chủ nhân của hắn, hầu tước Fakher, kẻ đã tống Simon sang cho Selina mười năm trước. Bất ngờ rằng, khi gặp lại hắn lần nữa, gã bá tước ấy lại đổi ý muốn đòi hắn về.

“Nó đã ”chín” rồi... Đúng là mỹ vị, ta nghe nói đại nhân ngài cũng không định hưởng dụng nó, thật đáng tiếc... Hay là, ngài trả nó lại cho ta đi?”

“Hầu tước Fakher, ngài là người thân duy nhất của Vương Hậu, ngài vừa mới mở rộng lãnh thổ, thực sự là chuyện tốt nha! Còn về chuyện ngài vừa đề nghị, ta sẽ cân nhắc. Simon, chắc con mệt rồi, lui xuống trước đi! Ta cùng bá tước đây còn có chút việc muốn bàn.”

Đúng lúc Simon đang cảm thấy không thoải mái, thân thể không hiểu sao lại trở nên cực kỳ khô nóng, lại thêm ánh mắt buồn nôn cứ lướt trên người hắn của bá tước, nên vừa nhận được lệnh của Selina, hắn mừng như người chết đuối vớ được cọc, vội vàng rời đi, trốn vào phòng nghỉ ngơi. Nhưng cảm giác khó chịu càng ngày càng mãnh liệt, cả người hắn như nhũn ra, dưới thân không biết từ lúc nào đã cương cứng, trái tim như con ngựa thoát cương, nhảy loạn xạ cả lên...

Khi đó hắn còn không biết đây là thời kỳ động dục, chỉ có thể luống cuống cọ xát với khăn trải giường. Vào lúc thần trí hắn đang mơ màng, bá tước Fakher đột nhiên xông vào.

“Ai nha... Thỏ con đáng yêu... Chắc chắn, thơm quá nha... Đang đợi chủ nhân đến yêu thương người sao? Selina là nữ nhân, nàng không thỏa mãn được người đâu, nhưng ta thì có thể đó. Nào! Mau tới đây!”

Trong khoảng khắc đó, Simon đã nghĩ rằng mình bị hầu tước sang tay bá tước rồi. Hắn vốn là nô lệ, không có quyền kháng nghị yêu cầu của chủ nhân. Thế nhưng... Thế nhưng hắn thật sự không muốn trở thành đồ chơi của bá tước Fakher!

Fakher không ngờ trong tình cảnh này mà Simon vẫn còn có thể thi triển ma pháp. Nên gã vừa mới cúi quần xuống liền bị đánh, ngất ngay tắp lự. Nhân cơ hội này, Simon vội vã leo cửa sổ trốn ra ngoài, bắt đầu cuộc sống trốn đông trốn tây của mình. Hắn là một nô lệ đào vong, chỉ có thể bỏ đàn sống riêng, đồng thời phải luôn chú ý giữ khoảng cách với Đô thành.

Mấy tháng đầu, bá tước Fakher còn tâm tâm niệm niệm muốn bắt hắn về hầu hạ trên giường, nhưng rất nhanh đã nản chí. Gã nhận ra phung phí tiền tài cho một con thỏ nô lệ là cực kì không đáng, vì thế công cuộc lùng bắt cũng dần đi vào dĩ vãng.

“Gã đầu heo kia!” Selina nghiêng răng nghiêng lợi, nàng vốn là chỉ định dùng chiêu lá mặt lá trái với gã, ai ngờ gã lại lớn gan trực tiếp đi tìm nơi Simon nghỉ ngơi, đến khi nàng cảm thấy bất an, phái người mau mau đem Simon về nhà, thì căn phòng kia chỉ còn mỗi cái mông trần của gã.

Simon biết được Selina chưa bao giờ có ý định đem hắn tặng cho người khác, tâm trạng liền thoải mái vô cùng. Nhưng đồng thời cũng vì sự thiếu tín nhiệm lúc trước của bản thân mà đâm ra hổ thẹn, “Xin lỗi... Chủ nhân...”

“Con của ta, ta đã lấy tên mình tặng cho con, chính là muốn nói ta chưa bao giờ coi con là nô lệ. Dù ta đã nói rất nhiều lần rồi, bây giờ ta vẫn muốn lặp lại, con không phải nô lệ, mà là con của ta, của Selina Phil Randy này!”

Selina nói xong mắt cũng ứa lệ, Simon nghe đến sứt sùi. Hai người ôm chặt nhau, thân thiết như một cặp mẫu tử thật sự. Herbert ở một bên yên lặng quan sát, bỗng dưng mắt một cái, biến thành một con Hắc Long rồi bay đi.

“Herbert?” Simon ngạc nhiên gọi hai tiếng, nhưng Herbert có vẻ không nghe, y đã bay rất xa rồi.

“Ai, ta còn chưa kịp nhìn rõ dung mạo của tiểu tử đã bắt cóc trái tim con trai ta kia mà, y chạy đi đâu a? Chẳng lẽ sợ ta ăn thịt hay sao?” Selina không nhịn được nửa cảm thán nửa trêu đùa.

Không để bọn họ đợi lâu, Herbert rất nhanh từ trên trời giáng xuống, song trào ôm theo một cái rương lớn, hồi phục nhân hình. Y vừa quỳ một chân trên đất, vừa cung kính mở ra cái rương kia ra. Bên trong toàn vàng bạc châu báu, hào quang tỏa ra đủ chiếu mù mắt người.

“Nhạc mẫu đại nhân, lúc này thất lễ. Ta là Herbert, bầu bạn của Simon. Xin ngài hãy yên tâm giao hắn cho ta, ta lấy mạng sống mình hứa sẽ vĩnh viễn yêu thương hắn.” Ngữ khí y cực kỳ nghiêm túc, thành ý mười phần.

“Ai nha... Nhóc này có vẻ là cực phẩm nha.” Selina đóng nắp rương lại, không thèm liếc một cái đến đồng châu báu bên trong. Vật chất là phù du, chỉ cần Simon nguyện ý chuyện gì nàng cũng gặt đầu.

“Ta đồng ý.” Simon thỏa mãn khẽ cười.

“Được rồi. Nếu vậy, tin đồn nơi này có lượng lớn Long Tộc là do các con cố ý tung ra?”

Simon ghen hòng, áp a áp úng âm thầm đánh mắt sang Herbert. Herbert thấy thế liền đứng lên, hô một tiếng, “Sắp nhỏ, ra trình diện nãi nãi (bà nội) này!”

Lời còn chưa dứt, thung lũng vốn đang yên tĩnh, đột nhiên ầm ầm hết cả lên, sau đó một đồng ấu long đêm không xuể lớp sau tiếp lớp trước đua nhau ủa ra.

“Nãi nãi! Nãi nãi!”

“Ma ma, đói bụng, đói bụng!”

Chỉ trong chốc lát, ba người bọn họ đã bị đám ấu long to nhỏ khác nhau vây ở giữa, có con đu lên đùi Herbert, có con lại bám trên người Simon, có con còn nhào vào lồng ngực Selina nãi thanh nãi khí gọi nàng. Selina hai tay ôm hai ấu long tròn vo, toét miệng cười đến vui vẻ, trông nàng trẻ ra thêm cả chục tuổi.

16. Chương 16: Tuần Long Pháp Sư

Selina ra lệnh dựng trại, đem tất cả đồ ăn ngon ra nướng, ăn trưa cùng ấu long.

Dù sao đây cũng là lần đầu tiên các binh sĩ gặp nhiều ấu long như thế, nhất thời cảm thấy lạ lẫm. Nhưng dần dần họ cũng quen với chúng, thích nữa là đằng khác, quên luôn rằng Long tộc vốn là loài nguy hiểm. Ấu long trời sinh đã rất đáng yêu, nên chúng rất nhanh chóng chiếm được trái tim của binh sĩ và ma pháp sư.

Cũng vì thế, trước khi hồi cung, Selina phải mở một cuộc tổng kiểm duyệt, tránh tình trạng có binh sĩ hoặc ma pháp sư nào đó thấy mấy đứa cháu của nàng dễ thương quá, dằn lòng không đành “bắt cóc” chúng về. Đó chính là hành động ngu ngốc nhất, có thể gây ra chiến tranh chủng tộc như chơi. Muốn bắt ấu long ư, chuẩn bị mấy cái mạng đi rồi hãy nói!

Thật ra tận sâu trong đáy lòng, Herbert rất muốn tổng vài đứa cho đám người kia. Nhưng sợ nói ra sẽ bị Simon đánh, y chỉ có thể ngậm ngùi mà kiểm kê lại bầy con đồng đực của mình.

“Simon, chúng ta phải về báo cáo lại cho Hoàng Đế, tránh để ngài lo lắng ăn không ngon ngủ không yên. Nếu có thể, phiền các con bỏ chút thời gian đến Đô thành làm khách nhé.”

“Vâng. Ngài lên đường cẩn thận.”

Mười ngày sau, một lá thư từ Đô thành gửi đến, mời Simon và Herbert đến đó một chuyến. Simon được phong danh hiệu “Tuần Long pháp sư”, ban thưởng kim ngân tài bảo. Dù vẫn còn đang trên đường đi, nhưng nghe nói đến đất phong của hãn cũng đã được chỉ định rồi.

Herbert đối với danh hiệu của Simon không có dị nghị gì, thi thoảng còn đem ra chọc ghẹo hãn.

“Bất kể ngày hay đêm người đều có thể ”cười” ta, thật xứng với danh hiệu a.”

Đổi lại là một trận dấm dά trên người. Nhưng Herbert da dày thịt béo, nắm dấm của Simon chỉ có thể gãi ngứa cho y thôi.

Hoàng đế tỏ ra rất khâm phục Simon. Ngài ba lần bảy lượt yêu cầu hãn khẳng định rằng Long tộc sẽ không gây nguy hiểm cho nhân loại. Vất vả lắm hãn mới xoa dịu được Hoàng Đế, sau đó còn được mời ở lại hoàng cung dự ngự yến.

Yến tiệc không thiếu những quý tộc có máu mặt, ai cũng khá hứng thú với vị “Tuần Long pháp sư” mới xuất hiện này, đua nhau lôi kéo quan hệ với hãn, hay mời hãn đến làm khách ở tư dinh mình. Nhưng tất cả đều không dám nấn lại lâu, nếu không sẽ bị vị hộ vệ có khuôn mặt điển trai bên cạnh hãn sẽ dùng ánh mắt lạnh băng liếc xéo.

“Herbert.” Simon nắm tay Herbert, ra hiệu y không nên hành xử như thế.

“Ồi chà, tưởng ai xa lạ, hóa ra là thổ con của ta đây mà. Cuối cùng người cũng biết đường mò về rồi đó hả.” Đây chính là giọng của bá tước Fakher. Gã vừa xoa xoa tay vừa dùng vẻ mặt hạ tiện đánh giá Simon như xem xét một món hàng.

“Bá tước Fakher, xin chú ý lời nói.” Hầu tước Selina gằn giọng.

“Hãn là nô lệ của ta, ta muốn nói sao là quyền của ta. Đứng ra hãn không nên ở nơi này, hãn phải đợi ta ở trên giường mới phải.”

Giọng bá tước Fakher không nhỏ, thu hút khá nhiều ánh mắt hướng sang bên này. Bọn họ bàn tán chỉ trỏ, duy chỉ có thái độ đối với bá tước Fakher là không đổi: Xem thường.

“Ngài có gì chứng minh tôi là người của ngài?” Simon khẽ nhú mày, vừa âm thầm lùi về sau vừa vươn tay ngăn cản Herbert đang bắt đầu có dấu hiệu bạo phát.

“Tất nhiên là có. Phàm là nô lệ, trên người đều có khắc khế ước chủ nô. Khế ước này sẽ ràng buộc nô lệ đó, khiến hãn vĩnh viễn không thể trái lời chủ nhân.”

Fakher mừng vì khi gã đem Simon cho Selina đã không xóa khế ước trên người hắn. Lần trước hắn quá nóng vội mà quên đi thứ ràng buộc này, nhưng lần này thì khác. Con thỏ ngon miệng kia sẽ nằm gọn trong tay hắn.

Herbert ôm chặt eo Simon. Khi Fakher niệm chú, y có thể cảm thấy có thứ gì đó chuyển động sâu bên trong tâm hồn Simon, khiến hắn cứng đờ, thân thể run rẩy kịch liệt. Rõ ràng hắn đang động dục!

Simon liều mạng lập chú phòng ngự, kịch liệt áp chế xao động trong thân thể. Đột nhiên Herbert khe búng tay một cái, thứ bên trong đột nhiên dừng lại, cảm giác khó chịu cũng từ từ biến mất.

Nhận thấy Simon đã bình thường trở lại, Herbert ngáp to một tiếng, nhàm chán nói, “Khế ước đâu, lấy ra ta xem nào?”

Fakher biến sắc, gã hét ầm lên: “R... Rõ ràng là có mà! Selina, nói đi! Con thỏ Simon này là do ta đưa cho người phải không?!”

“Simon đúng là Thổ tộc bán Tinh Linh, nhưng thằng bé không có nửa điểm quan hệ với ngài, bá tước ạ. Ngài xem, ngài chưa phân rõ đúng sai đã động tay động chân với người của ta, như thế có phần thất lễ rồi đó.” Hầu tước Selina nhún vai, vẽ chấm biếm hiện rõ trên mặt. Hừ, nàng đứng được ở vị trí này là nhờ chính thực lực của nàng. Đối với nàng, gã bá tước ngu ngốc chỉ biết dựa hơi có biểu tỹ là Hoàng Hậu này chẳng là cái gì cả.

17. Chương 17: Tình Sắc Nguyên Rửa

Xung quanh vang lên tiếng cười phụ họa của các quý tộc. Ai mà không biết cái tính háo sắc của bá tước Fakher, không phân biệt chủng loài, chỉ cần người có chút nhan sắc liền lọt vào tầm ngắm của gã.

“Hắn là thỏ của ta! Bệ hạ, đây quả thật là là thỏ của ta mà!” Fakher ngượng quá hóa giận, không chịu dừng lại, còn bắt đầu lôi Hoàng Đế vào cuộc.

“Người vô lễ như thế đủ rồi, còn không mau lui xuống!” Hoàng Đế nhíu mày, trực tiếp trực xuất gã ra ngoài.

Herbert nhìn Fakher đang sững người, bán nheo mắt, ánh mắt lóe lên tia ngoan độc. Dám có suy nghĩ dám tà với Simon của y, gã nhân loại ngu ngốc kia ngại sống quá lâu đây mà!

Fakher tâm không cam lòng không nguyện rời đi, đột nhiên thân thể nóng rực, hạ thân trường đau như ăn phải xuân dược. Gã ra lệnh cấp tốc trở về dinh thự, tìm mấy nô lệ đến hạ hỏa, nhưng mà dù có làm thế nào gã cũng bắn không được, thân thể càng ngày càng nóng, hạ thân đã bắt đầu chảy máu rồi.

“A a a! A a... Đau quá! Mau! Mau tìm ma pháp sư cho ta! Ta bị nguyên rửa!”

Mấy nô lệ núp ở góc tối không dám nhúc nhích, người hầu thì bốn mắt nhìn nhau, cuối cùng cũng lấy lại tinh thần, vội vàng chạy đi kiếm mấy vị y sư hoặc thuật sĩ trên đường phố, ngẫu nhiên gặp trúng người quen.

Bá tước Fakher khiếp đảm nắm hạ thân không ngừng nhỏ máu, ngoác mồm la oai oái như heo bị chọc tiết, đến khi nhìn thấy mặt người tới thì mừng như chết đuối vớ được cọc.

“Masoud đại nhân! Masoud đại nhân, cứu cứu ta! Ta bị nguyên rửa! Còn có... Lúc trước cái khế ước ngài khắc trên cơ thể nô lệ của ta lại không xài được? Chẳng lẽ lâu quá nên mất tác dụng sao?”

Masoud phát phát tay, nô bộc trong phòng liền biết điều kéo nhau ra ngoài, còn nhanh tay cài cửa lại. Masoud ngồi xổm xuống, chỉ vào hạ thân Fakher, “Vẫn còn hiệu lực. Chắc chắn, thứ này phiền phức đây...”

Fakher trợn mắt, tiếp tục khóc thét, “Cứu ta! Masoud đại nhân! Chúc phúc trên người con thỏ đó, không phải chính ngài đã tiêu trừ hay sao? Ngài nói như thế sẽ khiến hắn sau khi trưởng thành sẽ dễ dàng động dục, chỉ có thể khát cầu chủ nhân...”

“A... Đúng là ta đã thí nghiệm thành công. Nhưng ta hỏi này, tại sao quý tộc các người lại nhảm chán như thế nhỉ? Đến con thỏ đáng yêu từng giờ từng phút đều liều mạng giãy dụa kia cũng không bằng. Tuy rằng trên người hắc không có chúc phúc thừa kế từ tổ tiên, thậm chí còn chịu sự khống chế của khế ước, thế mà vẫn có thể thoát khỏi tay người, dù phải chịu khổ cực nhiều năm chống lại dằn vặt của thiên tính như vậy cũng nhất quyết không muốn làm đồ chơi cho người. Bây giờ hắc đã cùng Long Tộc kết thành bầu bạn, người khôn hồn thì thu liễm lại đi, kéo bản thân chết lúc nào cũng không biết đấy! À mà không, giờ có lẽ người cũng chẳng trụ được lâu đâu.”

Masoud đứng dậy một cước đem Fakher đạp ngã xuống đất, khinh bỉ cười nhạo, “Người sống sung sướng quá, nên cho rằng mình muốn cái gì là có cái đó phải không? Ha, hiện tại chắc người uất ức lắm chứ gì, mang theo tâm tình đó xuống địa ngục đi! Bớt đi một kẻ như người, thế giới này sẽ tốt thêm mấy phần.”

Fakher thống khổ co giật, rất nhanh đã chẳng chịu nổi cơn đau khủng khiếp, tắt thở. Masoud lau giày lên ghế sofa, xoay người rời khỏi phòng.

Masoud vừa ra khỏi cổng dinh thự Fakher liền thấy Herbert đang đứng đó chờ hắc.

“Masoud, vấn đề của Simon, người cũng góp phần ư?” Herbert âm trầm, tựa như chỉ cần hắc thừa nhận, sẽ lập tức vung tay đốt hắc ra tro.

“Ai, đừng dùng ánh mắt đáng sợ như vậy nhìn ta, ta được những gã quý tộc ngu ngốc kia nhờ cậy a. Đa số Thú Tộc đều bị con người bắt làm nô dịch, ta phụ trách giúp chúng tuyển chọn nô lệ và khắc khế ước chủ nô có tác dụng ràng buộc. Phần lớn pháp sư đều làm như vậy mà.” Masoud nhún nhún vai.

“Thế nhưng lúc này người có nói, người thí nghiệm thành công trên người Simon, rốt cuộc người đã làm gì? Thành thật khai báo, ta có thể cân nhắc về chuyện tha cho người.”

“Ha, thành thật mà nói, ngài đang hưởng thụ thành quả thực nghiệm của ta đó. Ta không hi vọng ngài cảm kích, chỉ cần ngài giờ cao đánh khẽ lưu lại cái mạng hèn này thôi! Simon có thể sinh trứng, đó là kiệt tác của ta. Ngoài ra, ta chỉ phá bỏ chúc phúc trên người hắc thôi. Chúc phúc là một loại chú, giúp Thổ tộc ức chế số lần động dục, thậm chí có thể điều khiển thời gian phát tác theo ý mình. Simon không có chúc phúc sẽ dễ dàng động dục, khao khát cực cao. Loại nô lệ như thế quý tộc rất thích a...”

Masoud chưa kịp nói xong, cổ đã nằm gọn trong tay Herbert. Lòng bàn tay y nóng như lửa, trong nháy mắt cổ Masoud đã hiện lên vết bỏng.

“Nếu vậy ta cũng muốn thử. Hừm, từ nay về sau, tính sự bình thường của người vĩnh viễn không cách nào thỏa mãn, chỉ có thể bị Long Tộc hoặc Thổ tộc đè mới có thể đạt cao trào được. Nghe vui không?”

Herbert lạnh lùng phán, y dụng lực ném Masoud xuống đất.

“Hắc... Nguyên vọng lúc trước của ta, hình như vẫn hữu hiệu mà nhỉ? Ngài đã đồng ý cho ta có một chốn dung thân ở lãnh thổ Long tộc, đồng thời chọn ta làm người chăm sóc dòng dõi của ngài...”

Hắc Long bị độ vô liêm sỉ của Masoud đập cho một cú. Thế nhưng chính y đã đáp ứng hắc, bây giờ không thể trở mặt nuốt lời được. Điều này càng kích thích cơn giận của y, nhưng y không biết làm gì khác ngoài quát vào mặt hắc một câu: “Có gan thì cứ dọn qua mà sống!”, quát xong liền bay mất dạng.

Masoud nằm trên mặt đất, vừa sờ sờ vết thương trên cổ, vừa cười cười.

“Long tộc thú vị thật! Đến nguyên rửa mà cũng nhuộm đầy tình sắc.”

18. Chương 18: Làm Nũng Herbert

Herbert bay tới chỗ tới Simon, trưng ra bộ mặt ta đây đang dò hỏi về nhà, càng sớm càng tốt.

“Sao vậy?” Đây là lần đầu tiên Simon thấy Herbert buồn bực như thế, nhất thời ngạc nhiên đến hai mắt tròn to. Herbert của hắn không sợ trời không sợ đất, kẻ nào có gan vác xác đến chọc y thế? Chán sống rồi à?

Herbert đem mặt chôn trên vai Simon, ở bên cổ hắn trượt qua trượt lại, bắt quá vẫn ngậm tăm không thèm giải thích tiếng nào.

“Thằng bé này đang nũng nịu con đó, đáng yêu quá a.” Hầu tước Selina rất có hảo cảm với Herbert, vì thế chẳng tỏ thái độ gì trước hành động của y cùng con nuôi mình, thậm chí nàng còn thấy thú vị nữa là đằng khác.

“Mẫu thân đại nhân, có lẽ chúng con phải trở về thôi...” Simon vuốt vuốt tóc Herbert, áy náy nói với Selina.

Tuy rằng Selina rất muốn giữ hai hài tử ở lại thêm vài ngày nữa, nhưng nàng cũng không thể quấy nhiễu sinh hoạt của phu phu nhà chúng nó, chỉ đành căn dặn Simon nếu có thời gian rảnh thì nhớ đến thăm nàng một chút.

Herbert biến thành thú hình, vội vã đem theo Simon bay khỏi Đô thành. Y không muốn ở lại cái thành ma quỷ này một giây một phút nào nữa.

Với tốc độ của Herbert, rất nhanh bọn họ đã về đến biên cảnh. Herbert chân vừa chạm đất liền biến thành người, ôm lấy Simon lăn vài vòng, sau đó nhân cơ hội vùi mặt vào lồng ngực đối phương. Dưới thân bọn họ là thảm cỏ mềm mại, gió nhẹ lướt trên đầu, tiếng côn trùng chim chóc ríu rít bên tai, khung cảnh thanh bình xoa dịu lòng người. Simon vuốt tóc Herbert, chạm khẽ lên trán cùng tai y, ôn nhu hỏi, “Herbert, không vui à?”

Herbert hậm hực kể lại toàn bộ chuyện hôm qua, nhân tiện thông báo rằng bá tước Fakher đã đi đời nhà ma.

“Chẳng trách sao ta cứ cảm thấy Masoud đại nhân rất quen thuộc, thì ra...” Simon như nhận ra chân lý.

“Người không hận hắn sao? Nếu người muốn, ta có thể thay người lấy mạng hắn.” Hai mắt Herbert mơ hồ bắn ra sát ý, trong đầu thầm đem Mausoud nướng qua nướng lại cả trăm lần.

Simon chỉ yên lặng xoa nắn sau gáy Herbert, đến khi y chậm rãi thả lỏng mới nhân nhật mở miệng, “Chuyện qua rồi thì cứ để nó qua đi. Thực ra, ta nghĩ ông trời đã ưu ái ta quá nhiều rồi. Ta được chủ nhân Selina nhận nuôi, xem ta như con ruột của nàng, còn cho ta cơ hội học phép thuật, đồng thời ta còn may mắn gặp được người. Tiểu tổ tông người chính tất cả của ta a!”

Herbert ngẩng mặt lên. Simon nhà y, thoát nhìn thì gầy yếu như thế, thực ra lại kiên cường đến vậy. Lần đầu tiên y cảm thấy vận mệnh thật là kỳ diệu, chính nó đã đưa y đến bên Simon. May mà y không từ bỏ. May mà hắn đã chọn y.

“Simon!” Herbert gọi, rướn người điên cuồng hôn hắn.

“Herbert... Ân... Ai, người đang khóc sao... Là kẻ nào lúc trước vỗ ngực tuyên bố mình đã lớn rồi, không còn là tiểu long mút ướt ngày xưa nữa?”

“Ta không có khóc!” Tuy mạnh miệng phản bác nhưng Herbert vẫn không ngăn được dòng nước mắt đáng xấu hổ đang đua nhau trào ra. Không được khóc, tộc trưởng đã nói y cao lớn uy vũ, anh tuấn đẹp trai kia mà. Y lớn rồi, còn khóc nhè nữa là Simon sẽ cười đó!

Herbert một tay quệt nước mắt, một tay bắt đầu thoát quần áo cho bản thân và Simon, y phục vứt bừa bãi trên cỏ. Màu da Simon hơi trắng quá mức, được cái sờ lên rất mềm, lại cực kỳ đàn hồi. Herbert mê luyến, nặng nề đặt hắn dưới thân.

“Rồi rồi... Không khóc thì không khóc... Herbert, muốn không?” Sắc mặt Simon khẽ biến hồng, đưa tay vuốt ngực mình, muốn bao nhiêu quyền rũ liền có bấy nhiêu.

Herbert nhin không được cúi người ngậm một bên vào miệng, vừa hấp vừa khen, “Thật thơm.”

“Ừm... Nhẹ chút... Ân... Muốn hồng a...”

Herbert thay phiên hấp hai bên nhũ thủ, khiến chúng vừa cứng vừa ngứa. Simon cố ý trêu chọc Herbert, hấn nắm lấy thân dưới y, chậm rãi chuyển động. Herbert lần này muốn nhịn cũng không nhịn được nữa, y gầm khẽ một tiếng, tách hai chân Simon ra, mạnh mẽ đem phân thân đẩy vào.

“Ân... Herbert...”

Simon vươn tay vòng qua cổ Herbert, kéo hấn xuống cùng trao đổi nụ hôn cuồng nhiệt...

Đây là lần đầu tiên Herbert làm ở ngoài, thực sự là hưng phấn không tả được. Y dùng sức đâm, vừa nặng vừa sâu, thỏa mãn nghe tiếng rên rỉ khó nhịn của người dưới thân.

Cả bên ngoài lẫn bên trong Simon đều nhuyển ra, chịu đựng sự công kích cuồng nhiệt của Herbert. Hai chân hấn kẹp chặt eo Hắc Long, phía sau kịch liệt co rút, một vòng lại một vòng bao vây lấy thứ thô to của y. Nếu như trước đây hấn sợ việc giao hoan có phần thô bạo này bao nhiêu, thì bây giờ hấn càng thích nó bấy nhiêu.

Vận mệnh a vận mệnh, thực sự là thứ không ai có thể đoán trước được.

19. Chương 19: Nỗ Lực Loại Thỏ Thỏ

“Simon, ta lớn rồi. Hơn nữa phía dưới cũng rất lớn, không phải sao?” Herbert nâng eo Simon lên, để Simon có thể nhìn thấy mình vật thô to của mình đang mãnh liệt trừu sắp.

Thân thể Simon bắt đầu mất tự chủ, hai cánh môi run bần bật, đôi con ngươi lúng liếm nước. Herbert biết hấn muốn bắn, liền đẩy nhanh tốc độ, dùng sức đâm liên tiếp vào điểm mẫn cảm nhô ra trong cơ thể hấn.

“A a... Herbert... Thật lớn... Ân...”

“Simon, hay lần này chúng ta sinh thỏ đi? Ta muốn có mấy đứa con Thỏ tộc dễ thương như Simon a.” Herbert say sưa nói. Simon đã sinh cho hấn nhiều nhãi con Long tộc quá rồi, thành ra trong gia đình có chút ồn ào. Y nghĩ sinh vài con thỏ con nhu thuận đáng yêu như Simon thì tốt hơn.

“Ừm... Ân... Bắn vào... Ha a... A...”

Herbert và Simon đồng thời đạt đến cao trào, Simon thoải mái bật ra một tiếng nấc, thân thể mềm nhũn. Herbert sau khi phát tiết còn nhấp vài cái mới hài lòng rút ra. Tính khí y dính nhớp, bên trên toàn là dịch thể của Simon cùng Long tinh của bản thân. Y cọ thứ kia vào bụng dưới Simon, trượt qua trượt lại, khiến dịch dính đầy lên người hấn.

Herbert ôm Simon, thả ra một thần chú giữ ấm, tránh cảnh Simon vì bị phơi gió quá lâu mà sinh ra cảm lạnh. Bọn họ nằm trên thảm cỏ, an nhàn ngắm bầu trời trong vắt có điểm vài cụm mây trắng trắng như bạch thỏ trên cao.

“Simon khi còn bé nhất định rất đáng yêu.” Herbert không nhịn được bắt đầu tưởng tượng về thời niên thiếu của Simon.

“Ta không biết... Có điều Selina đại nhân rất thích cho ta mặc nữ trang. Nàng còn tết tóc cho ta, rồi mang ta đi dự tiệc rượu.”

Khi đó đối với Simon, mặc váy là một chuyện rất khó chịu, nhưng Selina là chủ nhân của hấn, hơn nữa mỗi lần giúp hấn thay đồ nàng đều trông rất vui vẻ, còn đặc ý khoe với người khác hấn là nhi nữ bảo bối của nàng. Lúc ở trên chiến trường, Selina đã bị một lợi khí đâm xuyên qua bụng dưới, từ đó nàng vĩnh viễn không thể mang thai. Vì thế ai cũng biết “nhi nữ” nàng nói thực ra là ai.

Thế nhưng Simon thực sự quá đáng yêu, chẳng khác nào một con búp bê tinh xảo, vì thế có rất nhiều người sinh lòng yêu thích “nhi nữ” của hầu tước Selina. Selina mỗi lần đều rất thoải mái hưởng thụ ánh mắt mọi người, sự bảo vệ và thân thiết với Simon cũng tự nhiên tăng gấp bội.

“Simon mặc váy? Đã vậy còn có rất nhiều người nhìn?”

Herbert phồng má, mùi dấm chua nồng nặc tỏa ra. Y có cảm giác mình bị thiệt, y chưa từng xem qua dáng vẻ Simon mặc nữ trang, thế mà đám kia lại có cơ hội. Y chắc chắn rằng ngoài gã Fakher ra còn lắm kẻ rác rưởi thêm muốn Simon của hắn.

Simon không ngờ Herbert sẽ phát hờn lên chỉ vì chuyện đó.

“Người muốn xem à... Vậy lần sau ta sẽ mặc cho người xem.”

Mây đen u ám trên mặt Herbert lập tức bay mất dạng, y cao hứng hôn Simon mấy cái, “Người hứa rồi đó! Ta thật nóng lòng muốn thấy cảnh người mặc váy, sau đó ta sẽ đem váy người vén lên, sau đó nữa...”

Simon dùng môi ngăn chặn lời nói càng lúc càng hạ lưu của Herbert. Herbert lập tức đón nhận nụ hôn của hắn, mạnh mẽ đến mức khiến đầu lưỡi hắn tê rần.

Herbert lần thứ hai đem mình vùi vào trong cơ thể Simon. Y tuổi trẻ dồi dào tinh lực đầy đủ, nhiệt tình với Simon gần như là vô hạn, cả sức mạnh và chiều sâu cùng tốc độ của y khiến Simon như muốn chết đi sống lại, sóng nhiệt dạt dào.

“Ừm... Herbert... A... A a...”

Thứ thô to bên dưới không ngừng cắm vào rút ra, khiến tràng bích vừa nóng vừa trướng, giống như bị mài mỏng mất một tầng.

“Simon... Simon... Người đúng là cực phẩm... Thật chặt...”

Simon cùng Herbert làm từ sáng đến tối, coi nhẹ hết thảy mọi thứ xung quanh, vì thế không phát hiện ở đằng xa xuất hiện đám tiểu Long nhà mình vừa ngửi thấy mùi song thân đang muốn đi lại đây. Nhưng chưa kịp đến gần chúng đã bị lão đại, lão nhị cản lại.

“Ba ba cùng ma ma ở bên kia, tại sao chúng ta không thể tới?”

“Người thích bị ba ba đem đi nướng hả?” Lão đại đe dọa.

Lão nhị nhặt cành cây, bắt đầu vẽ một cái cấm chỉ tuyến trên đất. Lão tam màu xám trắng đứng một bên ngáp, bắt đầu xua đám đệ đệ về.

“Được rồi được rồi, đến giờ ngủ rồi mấy đứa. Ngủ ngoan thì lúc dậy mới có đồ ăn.”

Vài con tiểu Long không biết tại sao còn muốn đi qua, không ngoài dự đoán đều bị một cái đuôi quét về.

“Ngủ!”

Bên này ầm ĩ một hồi, bên kia tình sắc không giảm nửa phần. Herbert siêng năng ở trên người Simon đẩy tới đẩy lui, nỗ lực tạo thêm nhiều tiểu thành viên cho đại gia đình của mình.

“A... Herbert... Ân...”

Phía sau Simon bị tinh thủy ngấm đến tràn đầy, hắn lại đạt cao triều lần nữa, rên đến có chút khàn giọng. Thứ của Herbert vẫn còn nhét ở trong cơ thể hắn, y một bên xoa cái bụng mềm mại của người dưới thân, vừa lầm bầm: “Sinh thổ, lần này nhất định phải sinh thổ.”

Simon đỏ mặt, nhu thuận đáp một tiếng.

20. Chương 20: Simon Mạnh Mẽ

“Một, hai, ba, bốn...”

Mấy con thổ nhỏ mềm mềm lông xám vừa nhảy nhót trên thân Herbert - hiện tại đang hóa thành Hắc Long khổng lồ, vừa chọc chọc đám vảy rồng của y, có con còn lấy đuôi y làm cầu trượt, chơi đến là vui vẻ.

Bống dường có một con hắt hơi, không cẩn thận lẫn từ người Herbert xuống.

Herbert vươn vuốt tóm được, dịu dàng hôn trán nó một cái, sau đó thả nó lại trên lưng, “Đếm lại đi! Nhóc nào có thể đếm hết số vảy trên người ba ba đầu tiên, nhóc đó buổi tối sẽ có thịt nướng ăn.”

“Dạ!”

Đám thỏ con lại ganh nhau nhảy tới nhảy lui, nãi thanh nãi khí đếm một, hai ba, bốn.

Đúng như sự trông đợi của Herbert, lứa này đa số ấp ra toàn là thỏ. Tuy là thú ăn cỏ, nhưng đám này đến thịt cũng có thể xơi, còn biết phun lửa nữa. Nhìn chúng mềm mềm đáng yêu thế thôi, chứ trên thực tế đáng sợ không sao tả được, có lần còn điên lên đuổi cắn mấy kẻ săn thỏ, khiến bọn họ sợ đến phát khóc, vừa chạy vừa oang oang gọi mẹ.

Dù vậy, Herbert vẫn là rất nuông chiều nhãi con nhà mình, còn đặc biệt cho phép chúng ngủ cùng Simon. Simon một bên dùng thú hình ấp lứa trứng mới, một bên chăm vãi thằng nhóc lông xù nằm chen bên cạnh, hình ảnh kia thực sự rất ấm áp nha.

Nhờ có vợ đẹp con ngoan, Herbert mới cảm thấy gã Masoud kia cũng không khó ưa như lúc trước nữa.

Sau khi Herbert đem Simon rời đi, Masoud ở Đô thành đợi chừng mấy ngày, đến khi hẳn cho rằng Herbert đã nguôi giận mới yên lặng mò về, dọn nhà sang gần nơi gia đình Simon sống.

Simon nhân lúc Herbert ra ngoài, đơn độc đến tìm Masoud.

“Có lẽ y đã nói cho người rồi nhỉ?” Masoud đối với sự viếng thăm của Simon thực sự có chút bất ngờ, cũng có chút nằm trong dự liệu.

“Ừm. Nhưng ta muốn xác nhận một số chuyện.”

“Nếu là chuyện liên quan đến cha mẹ người, thì bọn họ đã...”

Simon ra hiệu cho Masoud đừng nói nữa. Hắn nhìn thẳng vào Masoud, ánh mắt kiên định, “Người sẽ không làm thương tổn các con của ta chứ?”

“Gan ta không lớn như vậy.” Masoud bật cười.

“Vấn đề không phải có dám hay không, mà là có thể hay không. Người dù gì cũng là Masoud Đại pháp sư, trên thế giới này không chuyện gì người không làm được.”

Masoud sờ sờ mũi, giống như có chút chột dạ.

“Chỉ cần người không thương tổn con ta và Herbert cả về thân thể, tinh thần đến linh hồn người có thể ở lại chỗ này, lúc rảnh rỗi chúng ta có thể cùng nhau nghiên cứu một số vấn đề.”

Masoud cắn đầu ngón tay, sau đó lấy ra một cuộn da dê, bắt đầu vẽ kết ấn phép thuật, “Ta xin thề.”

“Ta xin thề.” Simon cũng cắn ngón cái, lấy máu vẽ nên kết ấn, cuối cùng cùng Masoud đóng dấu. Sau đó, Simon giơ tay phải lên, hội tụ một quả cầu lửa rồi đem cuộn giấy đốt sạch. Trái tim Masoud nhất thời nhói một cái.

Khế ước này không gì phá nổi, vĩnh viễn ràng buộc linh hồn Masoud cho đến tận lúc chết.

Masoud vuốt vuốt ngực trái ần ần đau, cái này đại khái sẽ kéo dài một đoạn thời gian ngắn, sau sẽ chậm rãi biến mất. Hắn nhìn Simon, mỉm cười, “Người thực sự... trưởng thành rồi đấy!”

Năm đó gặp nhau, Simon chỉ là một nô lệ bị hắn dễ dàng thao túng, mà bây giờ tương ngộ, hắn đã có thể áp chế được mình.

Simon cũng cười, “Nhờ phúc của người.”

Masoud nhún nhún vai, tầm mắt rơi xuống bụng Simon, “Nghe nói lần này người muốn sinh thỏ?”

Simon vuốt vuốt cái bụng, trên mặt hiện lên biểu tình ôn nhu.

“Đúng nha!”

“Long Tộc là chủng tộc hùng mạnh, bất kỳ bào thai của nào của Long Tộc cùng tộc khác cũng đều sinh ra long tử. Người muốn khiêu chiến quy luật này?”

“Người có thể chờ xem.”

Kết quả Simon làm được. Lần đầu tiên trên thế giới trứng rồng nở ra thỏ.

“Thịt nướng chín rồi nè!”

Theo tiếng gọi của Masoud, một đám thỏ từ trong hang động ào ào chạy tới, trong khi đó mấy ca ca Long tộc ở động phụ chỉ lộ đầu ra, khịt khịt mũi.

Chờ bọn nhỏ ra ngoài hết, Herbert liền bò lại, đem Simon đang vừa ngủ vừa ấp trứng ôm vào lồng ngực. Hắn dùng vuốt rồng gõ gõ vỏ trứng, “Tiểu tử, mau ra ăn thịt nướng kìa.”

Y đã lâu không cùng Simon thân thiết, ngặt nỗi Simon bận ấp trứng, nên kỳ này cứ tạm ghi nợ. Chờ quả này nở xong y sẽ đòi lại cả vốn lẫn lãi! Simon còn chưa mặc váy cho y xem mà. Hay là nói với nhạc mẫu đại nhân chuyện này đi, chắc chắn nàng sẽ rất tình nguyện đi chọn váy cho Simon. Ha ha, đến lúc đó thì...

Hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chu-rong-nho-an-ma-phap-su>